H2o

Adaugă apă – Vol. 2 –Viaţă Plină De Secrete

Capitolul 1

Coasta de Aur a Australiei strălucea în lumina soarelui de dimineaţă. Se anunţa o zi minunată. Frunzele palmierilor foşneau în briza răcoroasă; marea săruta plajele însorite. Acasă, Emma Gilbert stătea în mijlocul băii, nemişcată ca o statuie.

Se uita fix la cada care se umplea încet. Ar fi trebuit să intre în apă, dar nu se putea mişca.

„Hai! Du-tel" încerca ea să se mobilizeze. Dar pur şi simplu nu reuşea. Spuma din cadă se umfla tot mai mult. Gândul la ceea ce avea să se întâmple o paraliza.

Îşi roti privirea, încercând să găsească o soluţie.

„Dacă nu intru acum în cadă, o să întârzii la şcoală!"

Închise robinetul oftând şi, din nou, se uită la apa din cadă. Nu se recunoştea – aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată – dar acum chiar îi era teamă: teamă de apă!

„Nu fi copil!" îi trecu prin minte. „Doar nu ţi-o fi frică de apă? Şi doar ştii clar ce se va întâmpla!" Emma trase adânc aer în piept, la fel ca înaintea startului la concursurile de înot. Încet, îşi scoase pijamaua şi se cufundă uşor în apa caldă.

Numără până la nouă şi aşteptă... Bulele de spumă dansau în jurul ei şi simţea deja înţepături fine în picioare, de parcă o năpădiseră milioane de insecte, în câteva secunde... O coadă de peste lungă, acoperită de solzi, atârna pe marginea căzii. Emma se

H2o

Adaugă apă – Vol. 2 –Viaţă Plină De Secrete

Capitolul 1

Coasta de Aur a Australiei strălucea în lumina soarelui de dimineaţă. Se anunţa o zi minunată. Frunzele palmierilor foşneau în briza răcoroasă; marea săruta plajele însorite. Acasă, Emma Gilbert stătea în mijlocul băii, nemişcată ca o statuie.

Se uita fix la cada care se umplea încet. Ar fi trebuit să intre în apă, dar nu se putea mişca.

„Hai! Du-tel” încerca ea să se mobilizeze. Dar pur şi simplu nu reuşea. Spuma din cadă se umfla tot mai mult. Gândul la ceea ce avea să se întâmple o paraliza.

Îşi roti privirea, încercând să găsească o soluţie.

„Dacă nu intru acum în cadă, o să întârzii la şcoală!”

Închise robinetul oftând şi, din nou, se uită la apa din cadă. Nu se recunoştea – aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată – dar acum chiar îi era teamă: teamă de apă!

„Nu fi copil!” îi trecu prin minte. „Doar nu ţi-o fi frică de apă? Şi doar ştii clar ce se va întâmpla!” Emma trase adânc aer în piept, la fel ca înaintea startului la concursurile de înot. Încet, îşi scoase pijamaua şi se cufundă uşor în apa caldă.

Numără până la nouă şi aşteptă… Bulele de spumă dansau în jurul ei şi simţea deja înţepături fine în picioare, de parcă o năpădiseră milioane de insecte, în câteva secunde… O coadă de peşte lungă, acoperită de solzi, atârna pe marginea căzii. Emma se prinse de bara metalică de pe perete, încercând să se calmeze.

De când descoperise, împreună cu prietenele ei Cleo şi Rikki, grota ciudată de pe Insula Mako, viaţa lor se schimbase complet, Nu cu mult timp în urmă, l mma era o elevă super, care se mai şi ontrena pentru campionatele regionale de înot. Apoi se întâmplase ceva ciudat, supranatural, şi totul luase sfârşit. Era suficientă o singură picătură de apă şi, în câteva clipe, îi creştea o coadă de peşte.

Era adevărat că acum putea sta sub apă de zece ori mai mult decât înainte şi că înota cu o viteză colosală. În plus, cu o simplă mişcare din încheietura mâinii, putea îngheţa apa.

Emma oftă din nou, uitându-se la coada de peşte: „Totul era atât de frumos… Şi acum? Acum mi-e şi frică să fac baie!”

Chiar dacă trecuse ceva timp de la întâmplările de pe Insula Mako, ea încă mai spera, înainte de fiecare baie, ca totul să decurgă în chip obişnuit. De fiecare dată, se ruga să dispară magia. „Aşa aş putea duce şi eu, din nou, o viaţă normală!”

Emma bătea din coada de sirenă. Noroc că baia era suficient de mare, iar cada, poziţionată în mijloc, căci coada aproape atingea peretele. Se întinse comod şi-şi pironi privirile-n tavan, în fiecare zi, aceeaşi poveste! Şi totuşi, nu se putea obişnui cu ideea.

Nici Cleo Sertori nu era tocmai veselă. Era acasă, în faţa acvariului ei, cu mănuşi de cauciuc roz în mâini, ca să se ferească de apă. Trebuia să cureţe neapărat acvariul, dar această activitate aparent banală ascundea pericole nebănuite. Secretul: nu avea voie să se ude! Nu trebuia s-o

atingă nici măcar o picătură de apă. „Pentru că, dacă mă ud… Ei bine, aş putea avea neplăceri”, se gândi ea.

Trase adânc aer în piept şi-şi cufundă mâinile în acvariu, Peştii-clovn începuseră deja să se agite, căutând un locşor în care să se ascundă. Cleo îşi rotea mâinile prin acvariu, concentrându-se să prindă peştii care o zbugheau dintr-un colţ în altul, printre plante şi ornamente. Pentru o clipă, Cleo uită de mănuşi şi-şi împinse mâna şi mai adânc în apă. Dintr-odată, simţi umezeala pe încheietura mâinii. Speriată, făcu ochii mari: îi intrase apă în mănuşă!

— O, nu! Ţipă ea, simţind umezeala pe piele. Nu, nu, nu, nu, nu!

Îşi scoase rapid mănuşile, luă un prosop şi, disperată, se şterse cât putu mai bine. „Trebuie să mă usuc înainte să înceapă furnicăturile”, îi trecu prin minte. Inima îi bătea să-i sară din piept, Oare va reuşi? Brusc, auzi un ciocănit în uşă.

— Cleo! Auzi ea vocea surioarei Kim, în hol, Distrasă pentru o clipă de strigătul lui Kim, C! Eo uită să se şteargă. Ce greşeală! Simţ! Furnicăturile – era deja prea târziu!

Picioarele ei se transformaseră deja într-o imensă coadă de peşte, iar fata se prăvăli pe pat. Kim încă bătea la uşă.

— Cleo! Mai strigă o dată cea mică, Tata zice să te grăbeşti, dacă vrei să te ducă ia şcoală!

— Bine, Kim, mulţumesc, răspunse Cleo, încercând să pară cât se poate de calmă. Dar astăzi prefer să merg pe jos.

Cleo se întinse după telefon şi le trimise un mesaj prietenelor ei, Emma şi Rikki, De când se transformaseră în sirene, cele trei fete se tot loviseră de astfel de probleme. De aceea, conveniseră să transmită un anumit semnal pe mobil. Imaginea aleasă era foarte sugestivă…

Mama Emmei auzi telefonul sunând.

— Eml strigă ea, ştergându-şi mâinile de la spălatul vaselor. Telefonul!

Luă telefonul fetei şi zări doar o imagine fără nici un text: un peşte-clovn. Mama Emmei se încruntă, dar apoi renunţă

săşi mai facă gânduri. „Adolescenţii!… Cine să-i mai înţeleagă?”

Pe plajă, telefonul lui Rikki recepţionă acelaşi mesaj. Dar fata nu auzi telefonul, care zăcea abandonat pe prosop. Valurile se izbeau înspumate de ţărm. Plaja era pustie, Rikki înota undeva în larg, încercându-şi fascinată noile puteri.

Cubraţeleântinseânfaţă, înaintaelegant către adâncuri. Părul ei blond strălucea ca aurul în razele care străbăteau apa. Rikki pur şi simplu radia. Îi plăcea tare mult liniştea de sub oglinda apei. Aici se simţea în elementul ei. Nimeni nu-i cerea să se schimbe, nimeni nu o judeca. Pur şi simplu, savura senzaţia de forţă şi viteză, felul în care i se contura musculatura delicată. Se avânta fericită în valuri. În ocean nu trebuia să joace nici un rol – la şcoală, era considerată în continuare „fata cea nouă” şi n-avea nici cel mai mic chef să se integreze, să se apropie de celelalte fete din clasă. I se păreau mult prea superficiale, interesate numai de propria înfăţişare. De când le cunoscuse pe Cleo şi Emma, putea spune că avea două prietene adevărate, cu care împărtăşea un mare secret, Acesta le apropiase şi mai mult. Doar că Rikki nu pricepea de ce ele nu erau la fel de încântate de noile lor puteri. „Pentru mine, e un vis!” îşi zise ca. „Pot să evadez oricând în altă lume. Şi cine nu şi-ar dori asta?” se întrebă ea, privindu-şi satisfăcută coada de sirenă.

Rikki înota printre peşti de diferite forme şi mărimi. Era sigură că nu s-ar plictisi niciodată în această lume. Un delfin curios o descoperi şi se apropie încet de ea. El chiţăi şi fluieră pe limba lui, invitând-o pe Rikki la joacă. Ştia c-o să întârzie la şcoală, dar pe moment asta chiar n-o interesa.

„Ce poate fi mai frumos decât să te joci cu un delfin? Să stai la ora de geografie?” tranşă ea lucrurile. „Nici nu-ncape vorbă!” înotă mai departe cu delfinul, imitând figurile pe care le făcea acesta. „Sunt absolut liberă!” se gândi. Era pur şi simplu minunat – cel mai frumos lucru care i se întâmplase vreodată.

Capitolul 2

— Asta-i pur şi simpiu o catastrofă! Zise Cleo, ieşind din baie. Se uita îngrijorată la prietenele ei. Emma stătea serioasă pe patul lui Cleo, iar Rikki se lungise de-a dreptul. Pe faţa ei nu se citea nici urmă de panică.

Amândouă alergaseră într-un suflet la Cleo, când văzură mesajul cu peştele-clovn. Dar Rikki părea încă în lumea ei, înotând cu delfinul pe care-l întâlnise de dimineaţă. Nu voia să se gândească la catastrofe.

Emma părea puţin îngrijorată, dar şi ea ik iică din sprâncene. „Cleo trebuie să fi descoperit ceva important”, se gândi ea.

Pentru moment, se bucura de orice ar fi putut să-i abată gândurile de la antrenamentele de înot.

Cleo strângea în mână un tub cu cremă hidratantă.

Crema hidratantă conţine apă! Strigă ea disperată.

Emma îşi întoarse încet privirea spre Rikki. O cunoştea bine pe Cleo – ştia că are un talent deosebit de a exagera, dar, de data asta, întrecuse măsura. Era evident ce gândea şi Rikki. Emma îşi muşcă buzele, în momentul în care Rikki începu să vorbească. Ştia cât era de uşor să-i răneşti sentimentele lui Cleo.

Rikki încercă să rămână calmă. Doar că atitudinea cumpătată nu era tocmai punctul ei forte, iar fetele astea două o cam scoteau din minţi. Cleo îşi făcea milioane de griji pentru tot felul de nimicuri, ca de exemplu… Crema hidratantă. În mod sigur, nici nu-i trecuse prin minte ce porţi îi deschideau noile aptitudini. „Iar Emma nu e nici ea prea departe”, îi trecu prin minte. „Singurul lucru la care se gândeşte e campionatul de înot. Oare fetele astea chiar nu pricep ce dar li s-a oferit?” Numără în gând până la zece, apoi încercă să le Insufle prietenelor sentimentele ei.

— Chiar dacă delfinii înoată kilometri întregi, noi putem să-i urmăm, zise ea, visând cu ochii deschişi la delfinul pe care tocmai îl întâlnise şi care îi arătase tot felul de giumbuşlucuri. Voia neapărat să se întoarcă în apă, în lumea ei.

— N-o să mai putem folosi niciodată cremă hidratantă! Continuă Cleo, gesticulând agitată. „Oare fetele astea chiar nu-şi dau seama ce se întâmplă?” se întrebă ea disperată.

Emma închise ochii şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Într-un fel, o înţelegea pe Cleo. Erau sute de nimicuri pe care nu le mai puteau face – viaţa lor se schimbase complet! Poate că, în clipa asta, crema hidratantă era ultima ei grijă, dar nu asta era problema. Acel moment unic de pe Insula Mako le schimbase viitorul sută la sută. Nu era sigură că-şi puteau măcar imagina ce însemna asta cu adevărat.

Gândurile lui Rikki zburau însă în cu totul altă direcţie. Un zâmbet şmecheresc îi luminã faţa, iar fata se ridică brusc de pe pat.

— Putem înota până pe Insulele Fiji, zise ea, cu ochii mari şi strălucitori. Vă puteţi imagina una ca asta?

Emma făcu ochii mari şi-şi pironi privirea pe culorile vii de pe pătura lui Cleo. Nu putea să se bucure alături de Rikki.

— Pielea noastră o să se usuce şi o să se zbârcească! Ţipă Cleo, a cărei voce suna din ce în ce mai strident. Ţinea morţiş să-şi convingă prietenele că situaţia era disperată.

— O s-arătăm ca bunicile noastre chiar înainte să împlinim douăzeci şi unu de ani!

Rikki se uita la Cleo, nevenindu-i să creadă ce auzea.

Emma, în schimb, trase adânc aer în piept şi se îndreptă serioasă spre Cleo.

— Astăzi n-am fost la antrenament, zise ea, cu buzele tremurânde. Pentru prima dată în şase ani!

Rikki îşi dădu plictisită ochii peste cap, dar Cleo ştia ce însemnau antrenamentele de înot pentru Emma. Doar fusese mereu alături de ea – ştia că visul Emmei era să devină campioană la înot.

— Vedeţi? Pricepeţi acum cât e de i grav? Zise Cleo, fiuturându-le din nou tubul de cremă pe la nas. Trebuie să vorbim cu cineva despre ce ni se întâmplă! Cu părinţii… Cu medicul… Sau cu poliţia!

Vorbea cu atâta implicare, părând foarte sigură pe ea… Dar prietenele ştiau că, de fapt, Cleo nu atinsese punctul cel mai sensibil.

— Şi-atunci, vrei să sfârşeşti ca sirenă, într-o cămaşă de forţă, dar cu pielea îngrijită? Izbucni Rikki furioasă. Se strâmbă ţjl clătină din cap. Las-o baltă!

„Fetele astea nu vor să-nţeleagă ce ni se poate întâmpla dacă se află secretul”, continuă ea în gând, încercând să se stăpânească.

Întotdeauna, oamenilor le este teamă de lucrurile pe care nu le cunosc sau pe care nu şi le pot explica. Cleo credea c-ar fi putut să-şi continue viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat, Rikki însă era sigură că nimic n-ar mai fi fost vreodată la fel, dacă ar fi fost descoperite.

Era rândul lui Cleo să se înfurie pe Rikki. De ce-i era atât de greu să priceapă că aveau nevoie de ajutor? „Căpoasă mai e fata asta!” îşi zise ea.

Emma asistase la discuţie, încercând să prelucreze în minte fiecare idee. Şi-ar fi dorit atât de mult ca cineva să le poată ajuta, dacă şi-ar fi dezvăluit secretul! Şi totuşi, era conştientă că situaţia s-ar fi putut înrăutăţi, dacă s-ar fi adresat cuiva.

— Rikki are dreptate, Cleo, zise ea calmă, privindu-şi cu drag prietena de-o viaţă. Nu putem să povestim nimănui ce ni s-a întâmplat.

Cleo se uită înciudată în ochii prietenei ei. Se ştiau de ani de zile, iar Cleo pusese întotdeauna preţ pe sfaturile Emmei. Avea mare încredere în ea. Aşa că, dacă Emma era de acord cu Rikki, însemna că aveau amândouă dreptate, chiar dacă lui Cleo nu-i era tocmai uşor să accepte asta.

Înghiţi în sec şi se gândi ia cuvintele Emmei, încercând totuşi să găsească o portiţă de scăpare:

— Nici măcar mamei? Întrebă ea circumspectă.

— Nu! Veni răspunsul categoric al Emmei. Nici măcar ei.

— Dar eu îi povestesc totul mamei… Încercă din nou Cleo, zâmbind. „Emma ar trebui să ştie asta.”

Atunci, vei face o excepţie, încheie Emma discuţia, pe un ton ferm. Îi părea rău pentru Cleo. Ştia că-i era greu să ţină un secret faţă de mama ei. Totuşi, de data asta erau obligate să găsească o cale, doar ca să evite probleme mult mai grave pe viitor.

Cleo se uita la prietena ei, fără să-i vină a crede ce auzea.

— E prea periculos, adăugă Emma, încercând s-o convingă pe Cleo. Nimeni, dar absolut nimeni nu va înţelege ce ni se întâmplă! O să ne închidă!

— Cum adică, să ne-nchidă? Sări Cleo. Nu mai pricepea nimic.

— Păi, da! Pentru că suntem alttel, răspunse Emma tăios. Pentru că putem face lucruri la care alţii nici nu visează. Şi pentru că. O să le fie frică de noi.

Emma era conştientă că un asemenea secret o înspăimânta pe Cleo şi pentru că nu-i plăcea să-şi mintă propria familie.

În cele din urmă, Cleo ridică neputincioasă din umeri. Emma se relaxă. Cleo înţelesese, într-un final.

— OK, zise ea resemnată. N-o să spun nimănui nimic, Dar, în clipa următoare, un zâmbet ghiduş îi lumină faţa:

— Poate doar lui Lewis.,.

Cleo era mulţumită de hotărârea lucită – o considera un compromis echitabil. Putea să ţină secretul, dacă avea voie să-l împărtăşească unei singure persoane. Lewis n-ar fi povestit mai departe. Asta, cel puţin, era sigur, Rikki îşi dădu ochii peste cap. Avusese suficientă încredere în puterea de convingere a Emmei, Se săturase până peste cap de discuţia asta, care se tot învârtea în jurul cozii. De ce Dumnezeu făcea Cleo pe proasta?

— Nu, Cleo, zise ea categoric, Nici măcar lui Lewis. Pur şi simplu, nimănui, OK?

„Vorbeşte cu mine de parc-aş fi un copil mic”, se gândi Cleo supărată şi-i ceru Emmei, din priviri, s-o susţină, Dar în ochii Emmei nu putu citi decât că era de acord cu Rikki.

— Bine, bine… Cedă Cleo, în cele din urmă. Le zâmbi celor două prietene. Nu vă faceţi griji! Ştiu să ţin un secret.

Rikki se strâmbă din nou şi se scărpină în cap.

„Nu prea-mi vine-a crede, da' mă rog…” îi trecu ei prin minte.

Cleo se ridică şi aruncă tubul cu cremă hidratantă la gunoi. Rikki îi aruncă o privire Emmei. Nici ea nu părea prea convinsă.

Era clar – în următoarea perioadă, nu trebuia s-o scape din ochi pe Cleo.

Capitolul 3

Căldura dogoritoare a soarelui pătrundea peferestreân sălile de clasă. Clopoţelul sună începutul pauzei. Din toate clasele, elevii se năpustiră pe coridoare, spre dulapuri. Aveau zece minute de pauză, în care se grăbeau să se pregătească pentru următoarea oră, încercând să-şi păstreze câteva clipe pentru conversaţii vesele. Coridoarele se umplură de râsete, glume, discuţii şi mici bârfe.

Miriam, regina incontestabilă a şcolii, luase în stăpânire intrarea principală „In parcă i-ar fi fost special rezervată, împărţea invitaţii şi dădea indicaţii ferme. Nimeni nu-i stătea în cale – nici un elev nu şi ar fi permis aşa ceva.

— Deci, dragii mei, astăzi avem pe trecere.,. Nu vreau s-aud nici un fel do scuză, anunţă ea pe un ton categoric. Voi da o petrecere uriaşă, în cinstea fermecătorului nostru surfer, Byron! Doar e un adevărat erou al surfingului., Miriam şi prietena ei, Tiffany, zâmbeau cu gura până la urechi. Deşi „prietenă' nu e tocmai cuvântul potrivit. Tiffany nu era la fel de frumoasă, de bogată sau de sigură pe sine ca Miriam – iată, do altfel, şi singurul motiv pentru care Miriam o suporta în preajma ei. Sarcina lui Tiffany era foarte clară: să-i amintească periodic lui Miriam că e absolut fantastică!

Miriam avea părul blond, strălucitor, şi tenul neted ca o piersică. Din păcate, reuşea să strice orice impresie cu zâmbetul ei superior, zeflemitor, adresat oricui îl ieşea în

cale. Nici un pic de căldură nu iradia privirea ei. Doar elevii foarte populail puteau intra în cercul ei de prieteni. Do fapt, asta se întâmpla acum şi cu Byron. Câştigase un concurs, aşa că dobândise dreptul de a primi atenţia „reginei”.

Tiffany încă împărţea invitaţii, când Miriam se îndreptă spre dulapuri afişând o mină de superioritate, Rikki şi Emma îşi ridicară privirile îngrijorate, Nu aveau nici cel mai mic chef să participe la petrecerea finoabă a „reginei şcolii”, Rikki se încruntă, iar Emma se întoarse spre Cleo, sperând că aceasta n-o să-i adreseze lui Miriam nici un cuvânt, însă Cleo era topită după petreceri.

Ce premiu a câştigat? Întrebă ea.

O chestie pe care o câştigi la surfing, răspunse Miriam plictisită şi dădu dispreţuitor din mână. Premiul băiatului n-o interesa, Era doar un pretext de a organiza o petrecere şi de a fi în centrul ulentiei.

„E o scorpie!” se gândi Emma, Ea ştia foarte clar câtă muncă şi câte sacrificii stau în spatele dobândirii unei medalii, în plus, ştia cât de mult se antrenase Byron pentru premiul său, „înainte de asta, Miriam nici măcar nu-l băga în seamă”, işl dădu seama Emma. „Doar datorită Miccesului recent a intrat în graţiile ei…”

Acum, Miriam se comporta de parca Byron era proprietatea ei, chiar dacă habar n-avea ce premiu câştigase acesta.

Emma nu avea de gând să vină la petrecere, dar, de nervi, nu-şi putu ţine gura:

— Coast Surf Classic, zise ea, adresându-i-se lui Cleo şi încercând s-o ignore pe Miriam. Premiul lui Byron… A făcut un adevărat spectacol!

Emma fusese printre spectatorii din primul rând, pe plajă, la concurs, îl susţinuse pe Byron şi-l încurajase împreună cu alţi fani, bucurându-se sincer pentru el. „Chiar nu pricep de ce trebuie să se afirme Miriam pe socoteala băiatului ăstuia”, îşi zise ea şi se întoarse către propriul dulap. „Sper

că Miriam e suficient de isteaţă cât să se facă nevăzută, Să enerveze şi pe altcineva pe ziua de azi!”

Dar Miriam nu reacţiona niciodată la apropouri subtile. Ori nu le pricepea, ori le ignora, pur şi simplu. Îi aruncă Emmei o privire plictisită.

— N-am ajuns. Am fost la solar. Dar sunt sigură c-a fost super, zise ea, Rikki se uită în silă la Miriam, măsurând-o (lin cap până-n picioare. „Cât poţi să fii de fraieră ca să mergi la solar, când locuieşti pe Coasta de Aur?” îi trecu ei prin minte, li stătea pe limbă un răspuns pe măsură, m momentul în care Miriam se aplecă din nou asupra invitaţiilor.

— Rikki, zise Miriam, lăsând impresia că nu găsea ceva în teanc. Ştii cumva unde… Ăăă…

Miriam se uită la Rikki plină de dispreţ.

Era clar că nu avea nici o invitaţie pentru Rikki şi voia să sublinieze cât se poate de clar lucrul acesta.

Emma dădu din cap neputincioasă. Oare cum reuşea Miriam să-i facă pe cei din jur să se simtă de doi bani, chiar şi când părea prietenoasă?

Pe Rikki însă n-o interesa. Oricum n avea chef să iasă cu aşa-zişii tipi cool din şcoală. „Ăia sunt de-a dreptul insipizi, Iar Miriam mai are de învăţat”, îşi zise ea.

— Scuze, dar diseară sunt ocupată. Vreau să fac un detartraj, zise Rikki şi întoarse capul provocator, de parcă gura lui Miriam răspândea un miros nu tocmai plăcut.

Miriam ridică iritată din sprâncene. O enerva ca cineva s-o contreze. Se întoarse spre Tiffany şi amândouă dispărură în mulţimea de pe coridorul şcolii.

Emma şi Rikki îşi încuiară dulapurile şi se îndreptară spre noua oră de curs. Erau amândouă de acord că Miriam se purta ca o scorpie. Cleo tocmai voia să le urmeze, când apăru prietenul ei, Lewis McCartney.

— A, salut, Cleo! O întâmpină el zâmbind

— Bună, Lewis! Răspunse Cleo, de asoemenea zâmbind.

Ardea de nerăbdare să-i povestească ultimele noutăţi. Dar îşi aduse aminte doi promisiunea făcută fetelor. „E o ocaziei minunată să dovedesc că pot păstra un secret”, îşi zise ea, afişând o mină serioasă.

Lewis se încruntă. Oare de ce era Cleo atât de misterioasă?

— N-am făcut ceva deosebit. Mie nu mi s-a întâmplat nimic special, pe bune! Zise Cleo. Toate-s vechi!

„Ia te uită, că nu-i greu să păstrezi un seret!” îşi zise ea mândră.

„Ce tot îndrugă fata asta? Despre ce vorbeşte?” se miră Lewis.

— Cleo, păi… Se poticni el, uşor derutat. „Doar asta-i Cleo, fata pe care-o ştiu de luni de zile… Te duci cumva la petrecerea lui Miriam?

— Bineînţeles, răspunse Cleo, fără să se gândească.

Nu era genul care să lipsească de la vreo petrecere. Radia de-a dreptul, uitându-seân ochii lui Lewis, care îi zâmbea nedumerit. În clipa în care băiatul încercă să zică ceva, Miriam reveni:

— Nu uitaţi, fetelor, să vă luaţi cele mai tari costume de baie! Zise ea, de parcă se adresa unor copile de cinci ani. E o petrecere la piscină!

După care dispăru iar pe coridor, cu Tiffany lipită de ea ca timbrul de scrisoare.

Cleo înţepeni. Nu-i venea să creadă! „Nu mă pot duce la o petrecere la piscină, jeli în sinea ei. „Dacă mă ud, stric tot! O să-mi crească o coadă de peşte şi o s-arăt ca un monstru!” Singura soluţie era să nu se ducă la petrecerea lui Miriam – şi era primul party de la care avea să lipsească.

— OK, păi., Dacă vii, atunci ne vedem acolo, încercă Lewis să continue discuţia cu Cleo. Simţea cum se înroşeşte ca un rac, în timp ce-şi căuta cuvintele.

Cleo îl întrerupse:

— M-am răzgândit, zise ea. Nu mai vin.

„Şi n-o să mai fiu niciodată invitata la vreo petrecere”, adăugă ea în gând luând-o la fugă spre clasă.

Nu mai putea suporta privirile lui Lewis. Bunul ei prieten o urmărea buimac. CIeo fusese întotdeauna un pic mai… Altfel., dar parcă niciodată nu se răzgândise atât de brusc. Lewis nu se simţea în largul Iui. Oare fata s-o fi aşteptat ca el să spună ceva? Cu umerii căzuţi, se îndreptă şi el spre sala de clasă.

Cleo nu se mai oprea din sporovăit despre petrecerea lui Miriam. Îi şopti ceva lui Rikki în timpul orei de engleză, se lamentă pe tot parcursul orei de comunicare, iar lumătate din ora de istorie o sâcâi pe Inima cu tot felul de bileţele. Speculă pauzele la maximum, imaginându-şi ţinuţi-Io invitaţilor, după care desenă cozi de ftiionă în cartea de mate. Şi-apoi, cireaşa de pe tort, Rikki fu pedepsită să rămână la hcoală după ore – tot din cauza lui Cleo. Rikki îi rupsese paginile cu cozi de sirenă din carte…

La sfârşitul zilei, Emma şi Rikki pur şi simplu nu mai suportau să audă cuvântul „petrecere”. Plecară toate trei de la şcoală, îndreptându-se către ocean. Soarele blând al după-amiezii le mângâia pielea. Părea că până şi Cleo uitase de petrecere. Discuţiile se învârteau din nou în jurul temelor şi al relaţiilor dintre colegii de şcoală, cine cu cine se mai întâlnea. Dar, în momentul în care trecură prin dreptul stropitorii unde Rikki se pricopsise pentru prima oară cu coada de peşte, Cleo începu din nou cu petrecerea. O Iuă câţiva paşi înainte, se întoarse apoi spre fete şi începu să vorbească mergând cu spatele, înaintea prietenelor sale.

— E atâtde aiurea să pierdem petrecerea lui Miriam! Se smiorcăi ea. N-o să ne mai invite niciodată!

— Aşa, şi? Izbucni Rikki ţâfnoasă, neştiind cât o să mai suporte discuţiile pe tema asta. Ar fi chiar o veste bună!

„Oare de ce-o fi ţinând Cleo să meargă la petrecerea asta?” se întrebă Rikki „Miriam e o scorpie, iar petrecerile ei nu sunt deloc amuzante.”

— E o petrecere la piscină, continuă Cleo.

O ignora total pe Rikki. Voia ca prietenele ei să priceapă că nu era nevoie u i rateze o petrecere la piscină. Era doar o chestiune de prevedere. În plus, avea o idee:

— Ştiu că e periculos, începu ea, dar… Dacă i-aş povesti lui Lewis, ar putea avea grijă de noi.

— Nu! I-o tăie scurt Rikki. Aşa e, Cleo, ai drptate – e mult prea periculos. Deci, n-o să meargă niciuna dintre noi. Începea s-o enerveze să-i tot explice lui Cleo de ce nu puteau dezvălui nimănui secretul. Pur şi simplu, n-aveau să meargă la o petrecere plictisitoare la piscină, şi cu asta, basta! Ce era atât de grav? În primele săptămâni de şcoală, Rikki iroape că nu vorbise cu nimeni. Avea um două prietene – şi-i era de ajuns.

Cleo îşi încrucişă braţele şi se posomorî cu totul.

Deodată, se amestecă şi Emma. Toată ziua se gândise la problema asta (de fapt, având-o pe Cleo în preajmă, nici n-ar fi putut altfeI). Ceva o rodea, în mod evident.

— Ia staţi puţin, zise ea, oprindu-se brusc Cred c-ar trebui totuşi să mergem.

Celelalte fete se opriră de asemenea surprinse, şi se întoarseră spre Emma Rikki o privi uluită, în schimb Cleo părea încântată… Dar amândouă aşteptau o explicaţie.

— Ar trebui să mergem pentru Byron, nu pentru Miriam, începu ea. Surfingul este la fel ca înotul. Înseamnă multă muncă şi antrenamente dure. Merită şi băiatul ăsta un pic de distracţie…

Emma le zâmbi prietenelor sale Dintr-odată, pe faţa lui Rikki apăru un rânjet cu subînţeles. Emma rămase fără cuvinte şi începu să se îmbujoreze. Vezi, asta era ei problema cu Rikki – niciodată nu ştiai c trece prin minte.

— Ţie-ţi cam place de Byron, nu-i aşa? O întrebă Rikki, chicollnd şi făcându-i cu ochiul.

Cleo zâmbi şi ea cu subînţeles. Îi plăcea că Rikki nu se temea niciodată să spună ce gândeşte.

— Ce prostie! Ripostă Emma zâmbind de parcă presupunerea lui Rikki ar fi fost cea mai absurdă din lume.

Cleo şi Rikki observară însă că Emma nu le privea în ochi şi o luase deja la goană. Parcă voia să evadeze din faţa unor asemenea insinuări.

— Eşti la fel de convingătoare ca un vânzător de maşini! Strigă Rikki după ea, i li ipă care o luă şi ea la fugă în direcţia Emmei, Păi., continuă Emma, încercând să ichlmbe subiectul, Eu zic că, dacă aflăm mai multe despre ceea ce ni se întâmplă, o să putem controla lucrurile şi o să putem merge la petrecere.

Nu era tocmai convinsă de ce le spuse şi nici nu-şi dădea seama ce-ar fi trebuit să afle. Era suficient însă ca s-o entuziasmeze pe Cleo.

— Ce idee bună! Zise aceasta încântată şi-i aruncă prietenei sale o privire admirativă.

Nu existase niciodată vreo problemă pe care Emma să n-o poată rezolva. Hli i că puteau merge totuşi la petrecere! Procia felul calculat al Emmei de a privi lucrurile şi capacitatea ei de a pătrunde miezul problemelor. Cleo era convinsă că, dacă exista o soluţie pentru ele, Emma era cea care avea s-o găsească.

Rikki nu era nici pe departe la fel de fericită. Credea că Emma caută acul în carul cu fân. Ideea de a merge la o petrecere la piscină n-o încânta câtuşi de puţin.

— Păi, ce-ai vrea să aflăm? Întrebă ea, ridicând braţele exasperată. La zece secunde după ce intrăm în contact cu apa ne cresc cozile de peşte! „Doamne, să nu-nceapă şi Emma! În oraşul ăsta nu există decât nebuni, fete îngâmfate şi petreceri plictisitoare?”

— Poate că trebuie să… ne disciplinăm să ne controlăm, explică Emma.

Rikki se încruntă. Cleo, evident, părea încântată.

Da, ar fi super! Se flambă ea, de-a dreptul entuziasmată de planul Emmei! Asta e! Control! Atunci o să putem mur la petrecere!

Îşi scoase telefonul din geantă.

— O să-i trimit imediat un SMS lui Lewis.

Scrise mesajul rapid, comunicându-i lui Lewis noutăţile.

Rikki o urmărea pe Cleo, căutând soluţii. Deodată, mina tristă de pe faţa ei dispăru şi o privi pe Emma plină de speranţă.

Încetul cu încetul, îşi dădu seama că Cleo gândea cu jumătăţi de măsură, i'ulea să pună pariu că fata asta uitase Cova.

Sper că ţi-e clar că trebuie să înotăm şi să testăm teoria Emmei, nu-i aşa? O Ini robă ea.

Ceee? Ţipă Cleo, căutând sprijinul! Eminei. Niciodată! Uită de asta!

Furioasă, îşi băgă telefonul înapoi în geantă.

Dintotdeauna, Cleo se temuse de apă, aşa că nici nu învăţase să înoate. Nici măcar doririţa de a merge la o petrecere n-o putea face să se răzgândească. Înotase o singură dată în viaţa ei – şi anume, în ziua când naufragiaseră pe Insula Mako. Întâlnirea cu ocenul o speriase de moarte, ca să nu mai vorbim de câte neplăceri îşi creaseră cu acea excursie.

„În nici un caz!” îşi zise ea. „N-o să mai bag nici măcar vârful degetelor în mare, în viaţa mea!”

O luă înaintea fetelor, iar Emma se uită cu subînţeles ia Rikki. O să aibă nevoie do foarte mult timp. Nu era deloc simplu s-o convingi pe Cleo să-şi schimbe optica.

Din clipa în care îşi acceptase condiţia de sirenă, Emma fusese conştientă de faptul că trebuia s-o convingă pe Cleo să intre îi i ocean, într-un fel sau altul. Trebuia să-şi ajute şl ea prietenele să afle ce li se întâmpla.

Dar lui Cleo îi era o frică teribilă do apă. Ăsta era şi motivul pentru care, pând acum, Emma şi Rikki îşi încercaseră singum puterile în ocean. Se distraseră de minune! Petrecuseră ore întregi testând cât de repede puteau înota, explorând fundul mării, făcând cunoştinţă cu nenumărate vieţuitoare marine, Cercetaseră recifurile şi-şi descoperiseră, rând pe rând, noileputeri. Pentru cele două fete, fiecare escapadă de acest fel era ca o vizită în altă

lume, iar Emma îşi dorea mult să vadă şi Cleo această nouă lume.

Spera ca petrecerea asta stupidă s-o incite măcar pe Cleo să intre în apă.

„Sunt sigură c-o să-i placă! Numai să vrea să încerce…” îşi zise Emma.

Rikki se cufundase în gânduri. Chiar dacă nu avea nici cel mai mic chef de de petrecere, îi plăcea ideea Emmei.

„Ar fi interesant să aflăm mai multe despre ce ni se întâmplă”, îi trecu ei prin minte.

Îi plăcea la nebunie viaţa de sirenă. Dar, chiar şi-aşa, trebuia să recunoască – uneori era de-a dreptul neplăcut să nu poată t ontrola transformarea asta. „Ar fi grozav să putem decide singure momentul transformării!” Fugi după Cleo. Ideea Emmei merita încercată. O prinse pe Cleo de braţ. Îmbrăţişată de Rikki şi Emma, Cleo trebuia se lase convinsă să meargă pe plajă.

Capitolul 5

Puţin mai târziu, cele trei fete se aflau pe plajă, îşi căutaseră un golfuleţ retras. Cleo ştia locul ăsta de la Lewis, care venea uneori aici la pescuit. Emma şi Rikki o imploraseră pe Cleo să le arate locşorul ei secret. În cele din urmă, Cleo le adusese aici pe prietenele sale. Dar, în momentul în care zări întinderea albastră a oceanului, atât de aproape, şi valurile înspumate, îi îngheţă sângele-n vine. Se aşează pe o stâncă şi-şi trase genunchii la piept, ascunzându-şi faţa.

Rikki deja se schimbase, stătea în costum de baie, cu mâinile-n şolduri. Emma îşi încrucişă braţele pe piept. Purta pantaloni -scurţi şi sutienul de la costumul de baie. Numai Cleo refuza să se schimbe.

— Ei, hai., o rugă Rikki, a suta mia oară, Aici chiar nu e adâncă apa.

— Nu! Răspunse şi Cleo, a suta mia oară, clătinând din cap.

Fetele reuşiseră s-o convingă să înoate afară din grotă, pe Insula Mako, doar pentru că nu exista altă scăpare. De data asta, Cleo prefera să rămână pe uscat. Şl n-avea de gând să se clintească din loc.

— Te rog, Cleo! O imploră Rikki.

— Nu! Veni răspunsul invariabil al lui Cleo, care se uita de la Rikki la Emma. „Nu!”

— OK, atunci n-ai decât să rămâi acolo, zise Emma enervată. Hai, Rikki!

Era mai simplu să urneşti o stâncă din loc, decât s-o bagi pe Cleo în apă, Dai urma să-i dovedească faptul că nu avoa de ce să se teamă.

Cleo se simţea îngrozitor. Ştia că Io enervează la culme pe prietenele ei cu un asemenea comportament. Totuşi, nu era capabilă să facă ceea ce-i cereau „Oare de ce nu vor să-nţeleagă? Pur şi simplu, mi-e atât de frică.” îşi zise ea disperată.

Se uita după Rikki şi Emma, care se îndreptau spre mare, Cele două prietene erau nervoase, dar încercau să se stăpânească. Venise momentul să găsească nişte răspunsuri, Aşa că~şi asumau toate riscurile.

— Controlul şi disciplina pornesc din minte, deci concentrează-te! Îi explică Emma lui Rikki.

Ajunseră pe marginea apei, unde valurile udau nisipul. Apoi se întoarseră încă o dată spre Cleo, Toate trei erau conştiente că pe Insula Mako se întâmplase mai mult docât transformarea lor în sirene, Emma şi Cleo controlau apa numai cu puterea gândului. Se părea însă că Rikki nu avea asemenea puteri. Şi totuşi – cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla, în momentul în care s-ar fi concentrat şi ea?

Amândouă erau supărate, dar nu aveau de ales. Rikki nu ştia ce-i trecea prin cap Emmei. Aşa că se hotărî s-o imite în tot ce făcea.

Emma, la rândul ei, nu avea un plan cIar, dar simţea că Rikki se baza pe ea.

Aşa că începu cu un exerciţiu pe care îl învăţase de la antrenorul de înot. Închise ochii şi începu să dea corpului ei indicaţii, repetând mereu. Pe vremuri, tehnica asta funcţionase impecabil. De ce să fi fost altfel acum, doar pentru că, în loc de picioare, aveau cozi de sirene?

— Fără coadă de sirenă, fără coadă do sirenă, fără coadă de sirenă, îşi tot repeta. Fără coadă de sirenă, fără coadă do sirenă…

Rikki o urmărea pe Emma şi încerca s-o imite.

— Fără coadă de sirenă, fără coad de si…

Fetele se opriră în momentul în car esimţirăfurnicăturile. Corpurilelor începuseră să bată în albastru şi să strălucească. Apoi se prăvăliră amândouă în apă, dând neputincioase din cozi. Nu funcţionase! Nu puteau să-şi controleze trupurile. Recunoscură asta şi oftară. După ceva timp aveau să mai încerce o dată. Dar mai întâi voiau să stea la soare, ca să se usuce şi… Să-şi redobândească picioarele.

Cleo le urmărea de pe plajă, cu gura căscată. Nu mai avusese ocazia să vaăă pas cu pas transformarea prietenelor ei. Dintr-odată, Emma şi Rikki aveau ae la mijloc în jos nişte cozi aurii, acoperite cu solzi. Pielea lor strălucea, iar părul desfăcut flutura în briza uşoară. Pentru câteva clipe, Cleo uită de frică şi urmări fascinată spectacolul. Apoi, inima începu să-i bată cu putere, gata să-i sară din piept. Dacă nici măcar Emma nu putea să controleze chestia asta, atunci ea ce să mai zică?

„Ce-ar trebui să facem?” se gândi na. „Nimic n-o să funcţioneze! O să stau în casă pentru tot restul vieţii, din simplul motiv că m-ar putea atinge un strop de apa!”

Dintr-odată, Cleo făcu ochii mari. Îl zărise pe Lewis, care venea cu uneltele de pescuit chiar spre locul în care se aflau ele.

Speriată, se uită la Emma, tocmai în momentul în care aceasta îl observase şi ea pe colegul de şcoală. Exact la timp pentru a se ascunde în spatele unei stânci.

Lewis le văzuse şi el, mă rog., le văzuse capetele. Aşa că se apropie zâmbind.

Cine se distrează pe-aici? Întrebă el în glumă.

Cleo, care încă se holba ia ocean, stând cu braţele încrucişate, se întoarse brusc spre el. Se uita şocată la prietenul ei, măsurându-l din cap până-n picioare, Pur şi simplu, nu-şi găsea cuvintele.

— Ăsta e locul meu secret de pescuil, continuă el zâmbind şi se aşează pe stâncă, lângă Cleo. Se uită apoi în direcţia în caro se zăreau creştetele celorlalte două fete, printre stânci.

— Cred că vă distraţi aici…

— Îmi pare rău, bălmăji Cleo, dorindu-şl din toată inima ca Lewis să dispară. „Da ce-a trebuit să vină la pescuit tocmai acum şi aici?”

— Nu-ţi face griji, zise Lewis prietenos, A, şi voiam să-ţi spun c-am primit SMS-ul fân Deci, până la urmă, mergi la petrecea sau nu?

„O, nu!” îşi zise Cleo. „Uitasem cu tot” de chestia asta.”

După încercarea nereuşită a fetelor de a-şi controla corpul, era exclus să meargă la petrecerea lui Miriam.

— A, nu! Mesajul e deja depăşit, răspunse oa, încercând cu disperare să găsească un pretext, dar nu-i venea nimic în minte.

— Prefer să nu merg la petrecere – am prea multe teme de făcut.

„Sper să înghită explicaţia asta”, se rugă oa, chiar dacă ştia că sună lamentabil.

— Ei, bine, atunci, zise Lewis, care nu-şi dădea seama în ce situaţie penibilă se afla Cleo. Îşi lăsă undiţa pe nisip, îşi scoase lilcoul şi…

— Atunci, o să înot şi eu cu voi.

Din spatele stâncilor, Rikki şi Emma mureau şi înviau pe rând. Dacă Lewis mai făcea doi paşi, le descoperea cumplitul Wcretl.

Suntem dezbrăcate, Lewis, reuşi Rikki să articuleze primul lucru care-i trecu prin minte.

Emma dădu şi ea din cap, aprobând-o, reunoscătoare că Rikki era atât de gură spartă. „Câteodată, are nişte idei geniale”, îşi zise ea. În ciuda situaţiei periculoase în care se aflau, Emma nu-şi putu stăpâni un rânjet, în momentul în care văzu faţa lui Lewis când auzi explicaţia. Bietului băiat îi îngheţase zâmbetul pe buze. Îşi întoarse privirile către ocean şi, într-un târziu, ridică din umeri, spunând:

— Păi., ăăă… Atunci o să fac doar o baie scurtă.

— Pa, Lewis! Zise Emma.

Lewis îşi strânse lucrurile şi se aplecă după plasa de pescuit.

— Eu v-am propus… Zise el, de parcă fetele tocmai ar fi ratat şansa vieţii lor.

Cleo răsuflă uşurată abia când Lewis părăsi plaja. Emma rânji, iar Rikki ridică din sprâncene. Fusese cât pe-aci…

Capitolul 6

Emma şi Rikki aşteptară să se usuce şi apoi încercară din nou. Se concentrară şi mai tare asupra picioarelor. Le porunciră să nu se transforme în cozi de peşte. Dar nimic nu funcţiona. Indiferent cât de mult efort ar fi depus şi de câte ori ar fi încercat, totul era zadarnic – nici o schimbare. După fix zece secunde, se transformau în sirene. Flămânde, însetate şi obosite, fetele renunţară, într-un final.

Înfierbântate şi extenuate după atâtea încercări, cele trei ajunseră acasă la părinţii Emmei. Aveau nevoie de un pic de linişte şi de ceva de băut, ca să se întremeze. În plus, întâlnirea cu Lewis le speriase foarte tare. Din fericire, nu era nimeni acasă. Fetele nu-şi pierduseră speranţa de a câştiga mai mult control asupra vieţii lor. Chiar şi aşa, Emma şi Cleo intrară în bucătărie cu umerii căzuţi şi cu feţele triste. Fusese pentru toate trei o după-amiază complicată.

— N-o să mai fim niciodată invitate ia o petrecere cool, zise Cleo, care încă era cu gândul la petrecere. Şi pentru

ce? Pentru că avem cozi de peşte!

Îşi luă un pahar, îl umplu cu apă şi-l trânti pe masă. Rikki o urmărea cu privirea.

— Cariera mea de înotătoare s-a dus naibii definitiv! Îi ţinu isonul Emma. În mod normal, ea era în stare să vadă partea bună din orice lucru, oricât de bine ar fi fost ascunsă. Dar nu şi de data asta…

Deschise frigiderul, se sprijini de uşa lui şi se uită morocănoasă înăuntru. Nimic nu-i convenea. Până la urmă, luă o cană cu suc de portocale. Ştia exact cât de tristă se simţea Cleo. Iar ea avea senzaţia că cel mai îndrăgit hobby îi scăpa printre degete. Îi veniră în minte toate orele de antrenament de dinaintea orelor de curs. Totul fusese degeaba! „Viaţa mea s-a învârtit în jurul înotului, iar acum, nici măcar nu mă mai pot apropia de apă! E nedrept!”

Îşi turnă nişte suc de portocale într-un pahar, apoi luă un cub de gheaţă din congelator şi-i dădu drumul înăuntru.

Era clar că se smiorcăia ca un copil mic. Când Cleo făcea chestia asta, o scotea din minţi. „Adică, la urma urmelor, nici să mă smiorcăi n-am voie?” îi trecu prin minte. „Am tot dreptul! Toate planurile mele s-au dus pe apa sâmbetei!”

Rikki se uita în tavan. Se făcuse linişte. Nimeni nu mai scotea un sunet. „Să fie oare adevărat?” se miră ea. „Au terminat cu scâncelile?” Pe drumul de la plajă şi până aici, Emma şi Cleo nu conteniseră cu văicărelile. Nici măcar nu obseivaseră că Rikki se închisese în ea. Erau mult prea preocupate să se gândească la catastrofa vieţii lor – iar Rikki se săturase, la un moment dat.

„OK, s-au schimbat multe”, recunoscu ea. „Dar e bine să fii altfel.,. E palpitant să fii altfel!”

— Îmi pun o singură întrebare, continuă Cleo. Se uita fix în paharul cu apă, de parcă acesta ar fi fost vinovat de tot ce se întâmplase.

— De ce eu? Nu mi-am dorit niciodată asta!

Rikki se enerva tot mai tare. „Oare chiar n-au de gând să termine?” se întrebă ea.

O urmărea pe Cleo, care îşi mişca mâna în dreptul paharului cu apă. O picătură se ridică din pahar, pluti şi se apropie de faţa lui Cleo. Făta deschise gura, conduse picătura înăuntru şi o înghiţi. Şi asta, de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume! Rikki încercă să spună ceva, dar se abţinu.

— Tu zici că ai probleme? Se plânse Emma. Eu muncesc la cariera mea do înotătoare de când aveam şase luni!

După care învârti cubul de gheaţă în pahar, îl fixă în mijlocul paharului şi, cu puterile ei magice, transformă sucul de portocale în îngheţată. Cu gândurile aiurea, luă apoi paharul şi începu să mănânce.

— Mda, îi răspunse Cleo. De la visul ăla ar cam trebui să-ţi iei adio. Pentru că noi suntem un soi de monştri!

Rikki se uita de la una la alta, uluită. Nu-i plăcea să-şi piardă cumpătul. Dar nu pricepea cum puteau fi cele două atât de oarbe. După tot 'ce descoperiseră împreună – cum puteau Emma şi Cleo să se comporte de parc-ar fi fost personaje într-o tragedie antică?

— Sunteţi incredibile! Izbucni ea. Ce vreţi, de fapt? Se răsti întâi la Cleo: Tu bei apă jucându-te cu picăturile care plutesc! Apoi îşi îndreptă artileria către Emma: Iar tu ţi-ai făcut într-o clipă îngheţată, din sucul de portocale din pahar!

Pentru o clipă tăcu, de parc-ar fi aşteptat ca vorbele ei să-şi facă efectul. Apoi continuă:

— Orice fată şi-ar dori asemenea puteri.

„Inclusiv eu”, îşi mai zise în gând, stând lângă Emma, pe care era tare supărată.

Cleo era mult prea speriată de apă. Aşa că, pe undeva, comportamentul ei era de înţeles. Dar Emma, care înotase alături de ea în ocean? Care se jucase cu delfinii? Când ieşise din apă, Emma îi împărtăşise bucuria şi entuziasmul. Jubilam amândouă!” îşi aminti Rikki. Iar acum se comporta de parcă nimic nu se-ntâmplase.

Emma se ruşina un pic şi-şi întoarse privirile către Cleo. Prietena ei arăta de parcă tocmai fusese certată zdravăn de un profesor. Niciuna nu cuteza să înfrunte privirile pline de reproş ale lui Rikki.

— Amândouă aveţi nişte puteri extraordinare, iar voi nu faceţi decât să vă plângeţi şi să vă smiorcăiţi! Le reproşă Rikki în continuare. Eu n-am nici un fel de puteri uluitoare, dar mă vedeţi pe mine că mă plâng?

Cleo tresări. Situaţia era mai mult decâl penibilă. Era adevărat. Ea se plânsese toi timpul. „Dar şi viaţa mea s-a dus naibill N-o să mă mai pot întâlni cu nimeni, niciodată.”

— Nu, confirmă Rikki. Eu nu mă smiorcăi.

Se opri. Părea că nimeni nu mai avea chef să zică ceva.

Emma rămăsese fără cuvinte. Niciodată nu-i vorbise cineva astfel – se gândea chiar c-ar trebui să fie supărată. Problema era doar că… Rikki avea pe undeva dreptate. Nici Cleo nu ştia ce să zică sau cum să reacţioneze. Privirile sfredelitoare ale lui Rikki îi aduseseră o culoare purpurie în obraji, Se gândi doar că prietena ei ştia exact ce înseamnă să manipulezi pe cineva din priviri.

Rikki crezuse că fetele îi vor răspunde într-un fel, dar ele erau pur şi simplu împietrite. Se săturase de un asemenea comportament. Temperamentul ei vulcanic ieşi la iveală şi privirile ei aruncară săgeţi în stânga şi-n dreapta.

— Mi-a ajuns! Le anunţă ea pe fete. M-am săturat de văicărelile voastre, clar?

Apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi din bucătărie. Ajunsă în hol, deschise brusc uşa de la intrare şi apoi o trânti în urma ei. „Mai bine rămân singură, decât să am parte de circul ăsta”, se gândi ea, clocotind de nervi.

Emma şi Cleo auziră uşa de la intrare trântindu-se şi se uitară una la alta. Cleo îşi feri privirea şi se întoarse ruşinată.

O înţeleg foarte bine, zise ea, în cele din urmă. Uneori, nici eu nu mă mal suport.

Emma se uită întâi la Cleo, apoi îşi îndreptă privirile spre paharul cu îngheţată N-ar fi vrut să recunoască, dar Rikki avea dreptate. În loc să se tot vaite, ar trebui să se bucure de noile puteri. Era timpul să accepte că lucrurile se schimbaseră. Spera doar că nu pierduse prietenia lui Rikki pentru totdeauna.

Capitoiul 7

Cleo nu mai rămase mult timp la Emma, după plecarea intempestivă a lui Rikki. Emma îşi făcea griji pentru prietena sa, iar lui Cleo îi era foarte ruşine. Îi scrise lui Lewis un SMS şi stabiliră să se întâlnească la cafeneaua Juice-Net. Apoi fugi într-acolo. Lewis o aştepta deja.

„Lewis e un prieten minunat", se gândi Cleo. Ţinea mult la toţi prietenii ei, dar Rikki se comporta uneori de parcă Cleo ora un copil de doi ani. Pe de altă parte, uneori, Emma făcea pe şefa. Dar Lewis – el era cel care o asculta întotdeauna, lusându-i impresia că ceea ce spunea na era cu adevărat important. Nu era niciodată nerăbdător şi niciodată nu-i reproşa nimic, Era, pur şi simplu, doar… Lewis. Cleo ţinea cont întotdeauna de părerea lui şi era curioasă ce-ar fi zis băiatul despre cearta lor.

— Lewis, zise Cleo, aşezându-se lângă el la masă, ce părere ai despre Rikki? Lewis dădu din cap, gândindu-se ce putea să-i zică fetei. Nu i-ar fi convenit să pară fraier, dar nici nu voia să mintă.

Ştii peştii ăia de stâncă? Zise el, în cele din urmă. Arată ca nişte pietre, dar scuipă suficient venin cât să omoare o echipă de fotbal, în jumătate de secundă. Rikki îmi aminteşte cumva de ei.

Înainte ca Cleo să aibă timp să proceseze informaţia sau să-i pomenească de sirene şi cozi de peşte, Byron, noul erou al surfingului local, intră în cafenea, îl urmară Zane Bennett şi alţi câţiva colegi de şcoală. Într-o clipă, localul se animă şi cu toţii începură să aplaude. Cleo se apropie şi ea de Byron.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc tuturor! Zise Byron, văzând că aplauzele nu încetează, Un zâmbet îi lumină faţa

bronzată. El nu făcea surfing ca să devină vedetă, ci, pur şi simplu, pentru că-i plăcea acest sport. Bineînţeles că nu-i strica să fie felicitat, dar, pe de altă parte, spera ca faima să nu ţină prea mult.

— Ei, gata, să nu exagerăm… Adăugă el. Agitaţia din jurul propriei persoane începea să-l deranjeze. Cleo se oprise chiar lângă Byron şi-i zâmbea. Şi-ar fi dorit din suflet să meargă la petrecerea lui Miriam. Byron era un tip cool şi i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine. Dar nu, ea trebuia să stea acasă şi să sufere. „Tocmai o petrecere la piscină!" se gândi ea. „Cea mai proastă idee din lume… Tocmai la asta trebuia să se gândească Miriam!"

— Felicitări, Byron, zise ea. Pe ce loc eşti acum în clasamentul general? Cred c-ai câştigat multe puncte la concursul ăsta.

Byron dădu din umeri şi era gata să-i răspundă, când Zâne îl întrerupse:

— Nu fi penibilă, îi zise el lui Cleo, de parcă fata s-ar fi agăţat de gâtul lui Byron.

Zone era încă furios pe Cleo. Nu trecuseră decât câteva zile de când o trimisese în larg cu barca defectă. Paza de coastă intervenise, iar fapta lui Zâne ajunsese la urechile tatălui său. Apoi, când Zâne încercase să se răzbune, explodase un hidrant, iar jetul de apă îi retezase pur şi simplu picioarele. Zâne aterizase în iarbă, ud leoarcă şi plin de noroi. Nu ştia că fata îşi folosise puterile magice pentru a controla hidrantul. Ştia doar că-l făcuse să pară un idiot – şi de-asta ţinea să se răzbune.

Lewis era la curent cu toată tărăşenia. Când văzu că fata aproape izbucnise în plâns, sări de pe scaun. Nu-i plăcea când Zâne o lua peste picior şi încercă să-i distragă atenţia băiatului:

— Hei, Zâne! Ce uscat eşti azi! Strigă el provocator. Asta-i ceva nou pentru tine.

Trucul funcţionă. Zâne se repezi ameninţător spre masa lui Lewis. Buzele îl tremurau de furie.

— Ascultă, Lewis, mormăi Zâne. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu hidrantul ăla, dar, dacă-mi mai aminteşti o dată de el, îţi rup capul ăla fraier! S-a-nţeles?

Zâne se întoarse pe călcâie, iar Lewis dădu din umeri. Nu era un laş, cu atât mai puţin în faţa unui individ atât de insipid ca Zâne. Îi puse mâna pe umăr. Dacă Zâne căuta scandal, atunci de asta va avea parte. Zâne se întoarse şi fixă cu privirea mâna lui Lewis, de pe umărul său. Îi ardeau ochii de furie. Byron şi ceilalţi băieţi îşi vedeau deja de treaba lor, dar Cleo asistase la toată scena. Nu voia ca Lewis să fie rănit. El nu era un bătăuş. Fata îşi simţea inima bătând în gât.

— Lasă-I, Lewis! Îl imploră ea, moment în care şi Byron îşi întoarse privirea, Lewis îl bătu uşor pe umăr pe Zâne. Figura de obicei atât de veselă a lui Byron se încruntă.

— Fata are dreptate, omule! Îi zise Byron lui Lewis. Crezi c-o să se schimbe? Nici poveste., Aşteptându-se la o bătaie în toată regula, mulţimea se strânsese în jurul lui Lewis. Wilfred, patronul cafenelei Juice-Net, simţi şi el tensiunea din aer. Se duse la Zâne şi-l trase la o parte. De obicei, Wilfred îi lăsa mână liberă lui Zâne în cafenea, dar o bătaie n-ar fi putut să accepte. În afară de asta, nu era prima dată când avea o vorbă cu Zâne, Ceilalţi clienţi se uitară cum băiatul era scos din grup şi aşezat cu forţa pe scaun. Cu toţii auziră cum Wilfred îl amenința că, dacă scena se repeta, nu mai avea voie să calce în cafenea. Zâne era într-o situaţie penibilă. I se înroşiseră urechile de ruşine. Se uită în direcţia lui Cleo. Era a treia oară într-o săptămână când fata asta îl făcea să se simtă ca un idiot în faţa prietenilor, „Odată şi-odată, tot o să-i dau o lecţie pe care n-o va uita în veci”, îi trecu lui prin minte, Byron se întoarse spre prietenii săi, iar Cleo se aşează din nou la masă, lângă Lewis, Nici nu observă privirile furioase ale lui Zâne.

— Ce drăguţ e Byron! Oftă ea.

Lewis învârtea paiul în pahar, privind în gol. De-abia putea să se stăpânească, în timp ce Cleo visa, stânci lângă el, la un

alt băiat.

— Emma are dreptate, continuă Cleo, fără să se gândească. Chiar ar trebui să mergem la petrecerea lui Miriam, din solidaritate cu el. Era atât de preocupată de imaginea lui Byron sărind în ajutorul lui Lewis, încât nici nu observă expresia de pe faţa prietenului ei. El o privea fix, dar Cleo parcă era pe altă planetă. Era atât de recunoscătoare că Byron sărise în ajutorul lor, încât uitase de ce provocase Lewis cearta. Ar fi fost furioasă pe prietenul oi, dacă Zâne l-ar fi rănit dintr-o prostie. Şi nu se putu stăpâni să-i spună:

— Gândeşte-te ce s-ar fi putut întâmpla dacă Byron n-ar fi intervenit!

„Nici n-ar fi trebuit să intervină, dar a văzut că Lewis era în pericol”, îi trecu ei prin minte.

— Vreau să zic… Continuă ea, visătoare.

El e într-adevăr un erou…

— Evident, zise Lewis, care se săturase. Atunci, du-te la el!

— Zici c-ar fi bine? Întrebă Cleo.

— Bineînţeles, nu vreau să stau în calea fericirii tale, continuă el, sarcastic.

Cleo observă dintr-odată că Lewis se comporta altfel decât de obicei. Iritată, îl fulgeră cu privirea, dar Lewis izbucni supărat:

— Cleo, nu te mai înţeleg! Zise el. O dată vrei să mergi, o dată nu, şi acum iarăşi vrei… Dădu din umeri, îşi luă şapca şi ieşi din cafenea. Cleo se uită în urma lui şi oftă.

„Of, Doamne!” se gândi ea. „Am reuşit să alung doi prieteni într-o singură zi. E un record personal!”

Capitolul 8

A doua zi dimineaţa, Emma stătea la masă, încercând să ia micul dejun. Plimba lingura în bolul cu cereale, iar privirea îi rătăcea aiurea. Nu dormise jumătate de noapte, gândindu-se la viitorul ei. Se simţea groaznic. Când se trezise, nu se aruncase în apă, ca de obicei, iar corpul ei simţea lipsa mişcării. Însă cea mai mare problemă era alta.

Dintotdeauna fusese convinsă că înotul va face parte din viaţa ei. Şi acum? După o noapte înfricoşătoare pe Insula Mako, totul se dărâmase din temelii. Fără înot, viaţa ei nu avea nici un sens. „Fără sportul meu preferat, sunt un nimeni”, se gândi ea nefericită. Ştia că Rikki avea dreptate cu reproşurile ei. Într-adevăr, venise momentul să înceapă o nouă viaţă. Dar nu era chiar atât do simplu. Simţi că nu-şi mai poate stăpâni lacrimile şi clipi supărată. Lăsă lingura să cadă şi-şi luă capul în mâini.

Uşa de la intrare se trânti. Părinţii ei se întorceau de la jogging. În drum spre baie, observară că fiica lor era în bucătărie. Emma se adună rapid, luă lingura şi încercă să se comporte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Eşti sigură că poţi să lipseşti de la antrenamentul de azi? O întrebă mama ei.

Emma îşi muşcă buzele şi-şi înfundă gura cu cereale. Se uita în farfurie de parcă n-ar fi existat nimic mai fascinant pe lumea asta. Nu erau tocmai cuvintele de care ar fi avut nevoie în dimineaţa asta.

— Nu se apropie cumva campionatul? Adăugă şi tatăl ei.

— Doar te-ai antrenat şi când aveai gripă, continuă mama ei. Chiar şi atunci când ţi-ai rupt încheietura, îşi aminti ea. Ai înotat cu un singur braţ!

Emma nu răspunse.

„Ce naiba se întâmplă?” se întrebă ea. „Ce-i ăsta, un proces? La mai lăsaţi-mă-n pace!”

Părinţii se uitau unul la altul, întrebător. Asta nu era Emma pe care-o cunoşteau ei.

— Dacă ţi-e chiar atât de rău, poate-ar trebui să mergem la medic! Sugeră tatăl Emmei. Nu-şi putea explica reacţiile fiicei lui decât printr-o boală.

— Nu-mi trebuie nici un medic, zise repede Emma. „Asta mi-ar mai lipsi!”

Tatăl ei renunţă. Dădu din umeri şi urcă în fugă treptele spre baie. Mama ei intră însă în bucătărie. Emma oftă în momentul în care aceasta ajunse lângă ea, privind-o

îngrijorată. Fata luă apoi o gură de suc de portocale. „Hai, du-te, lasă-mă cu problemele mele!” îşi dori ea. Niciodată nu-şi minţise părinţii. Chiar dacă nu-i minţea propriu-zis, tot avea conştiinţa încărcată.

— Ascultă, draga mea, începu mama ei. Am observat că în ultimul timp ţi-ai petrecut foarte mult timp în camera ta. Şi încuiată în baie… E ceva despre care ai dori să vorbim?

Emma simţea îngrijorarea în glasul mamei, dar nu-i putea spune adevărul. Doar o pusese pe Cleo să promită că n-o să le spună părinţilor ei nici o vorbă! În afară de asta, nimeni n-ar putea înţelege această transformare, nici măcar mama ei. Aşa că trebuia să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu, mami, totul e-n ordine, zise ea, vârându-şi din nou lingura cu cereale în gură.

— Asemenea schimbări de dispoziţie sunt normale, adăugă mama ei.

Emma îşi întoarse privirea. Ştia exact ce avea să urmeze şi n-avea nici un chef să discute ca-ntre fete.

— La vârsta ta, se petrec nenumărate schimbări, mai zise mama ei.

„Aşa e, nici nu ştii câte!” se gândi Emma. „Trebuie să pun capăt discuţiei, înainte să ia amploare.”

— Exact, manni, ai perfectă dreptate! Răspunse ea băţoasă. Îşi luă paharul cu suc şi se ridică de pe scaun. Înainte ca mama ei să mai poată deschide gura, Emma dispăruse din bucătărie. Era suficient de deprimată că nu mai putea merge la înot. În plus, o durea cearta cu Rikki. „Nu mai am energie să inventez explicaţii pentru părinţi.”

Nici Cleo nu avusese o noapte tocmai plăcută. Se întorsese de pe-o parte pe alta, gândindu-se la Rikki şi la Lewis. Nu era sigură că cei doi o vor ierta. Când aţipise, avusese un coşmar: Miriam o aruncase în apă şi ea rămăsese neputincioasă în mijlocul clasei, bătând din coada de sirenă. Toţi râseseră de ea – inclusiv Rikki, Lewis şi Emma.

Când se trezi, îi răsunau încă în urechi râsetele lor răutăcioase. Era timpul să facă ceva. Nu putea accepta ca transformarea în sirenă să-i distrugă toată viaţa. Trebuia să existe o cale de a păstra secretul şi totuşi de a merge la petrecere. Poate că era vorba doar de hainele potrivite. Până la urmă, pur şl simplu nu avea voie să se ude.

Din acest motiv, Cleo stătea acum în baie, îmbrăcată în costum de scafandru, Avea casca de înot trasă pe frunte şl ochelari de înot. „Trebuie să funcţioneze!” îşi zise ea. „Da, ăsta e răspunsul la toate problemele! O să merg la petrecerea do la piscină, chiar dacă e ultimul lucru po care-o să-l mai fac!” Era atât de convinsă, încât sună acasă la Miriam. Îi venea cam greu să vorbească, având ochelarii de înol pe figură, Dar, la urma urmelor, exerciţiul o totul. Telefonul sună de câteva ori, până când Cleo auzi în receptor vocea plată a lui Miriam.

— Bună, Miriam! Zise ea pe cel mai vesol ton din lume. Voiam doar să-ţi spun că vin sigur la petrecerea ta… Pauză. Cleo nu voia să-şi forţeze norocul: Adică… Aşa cred!

Miriam nu se lăsă impresionată. So întreba dacă Cleo suna de fiecare data când nu era prea convinsă de un lucru.

— Bine, atunci… Am vrut doar să to anunţ, mai adăugă Cleo.

Miriam, care nu avea nici un interes pentru discuţii care nu o priveau direct, începu să povestească despre costumul de baie pe care-l va purta la petrecere. Apoi o întrebă pe Cleo cum se va îmbrăca ea. De fapt, Miriam voia doar să se asigure că nimeni n-o va eclipsa la petrecere.

— Cu ce-o să mă îmbrac? Repetă Cleo, încercând să câştige timp. Se uită la costumul ei de scafandru şi continuă: Cu ceva potrivit!

Miriam scoase un sunet care semăna cu strănutul unei pisici şi încheie discuţia.

Cleo închise telefonul şi-şi plecă privirea. Da, voi purta ceva potrivit, se gândi ea, imaginându-se deja în costum de scafandru la petrecere. Oricum, e mai bine decât acasă.

Puse telefonul deoparte şi luă găleata cu apă, care era lângă ea. Îşi îndreptă privirea spre ceasul pe care îl luase cu ea în baie. Concentrându-se, ridică găleata.

— Acum! Strigă Cleo şi-şi turnă apa în cap. După ce se udase din cap până-n picioare, ţâşni din cadă şi se şterse cu prosopul cât putu de repede.

— Zece… Nouă… Faţa îi era uscată. Opt… şapte… Şase… Gata, şi braţele. Cinci… Patru. Trei. Şi picioarele erau uscate. Doi… Unu… Aaahhhl.

Se uită necăjită la pielea ei, deja învăluită de bine cunoscuta strălucire albastră. Apoi se prăvăli, Coada de peşte lovi coşul de rufe. Cleo suspină. Trebuia să găsească altă soluţie.

Capitolul 9

Rikki stătea singură în cafeneaua JuiceNet şi răsfoia apatică o revistă. Se uita peste articole, dar nu citea nici un titlu. Emma şi Cleo erau singurele ei prietene la şcoala cea nouă, iar acum se certase şi cu ele. „Am stricat totul!” se gândi ea tristă. „Dac-aş fi ceva mai relaxată… Dar nu, eu trebuie să spun de fiecare dată ce gândesc!” Rikki se simţea vinovată pentru ceea ce spusese, Ştia că le rănise pe Emma şi pe Cleo. De fiecare dată, era la fel. După ce-i trecea primul val de furie, recunoştea că exagerase. Oricum, se cam săturase de văicărelile celor două, Nu păreau capabile să vadă şi partea plină a paharului, Deodată, simţi o atingere uşoară pe umăr. Îşi ridică privirea. N-avea chef să vadă pe nimeni. Nervii îi erau întinşi la maximum.

— Rikki, îmi dai voie să m-aşez lângă tine? Auzi ea o voce.

Era Lewis.

— Poţi să te-aşezi, dar nu lângă mine! Îi răspunse ea.

„Oare de ce nu mă lasă-n pace? N-are decât să calce pe nervi pe altcineva.” Lewis era ultimul om pe care ar fi vrut să-l vadă în clipele acelea.

Dar el îi ignoră sarcasmul şi se-aşează de partea cealaltă a mesei. Apoi îşi scoase şapca.

Ea îl privi uluită. „Băiatul ăsta n-a priceput că tocmai i-am dat papucii?”

Cu o mişcare bruscă, aruncă revista, apoi îl fixă cu privirea. Ochii îi aruncau fulgere. Era foarte nepoliticoasă. Ştia asta. Dar privirea aceea tăioasă o scăpase în ultimii ani de multe necazuri.

Şi totuşi, Lewis îi susţinu privirea, chiar dacă nu-i era foarte uşor. Înghiţi în sec de câteva ori. „Asta e exact faţa care-ar putea să otrăvească o echipă de fotbal în jumătate de secundă”, se gândi el. Dar n-avea ce face. Trebuia să discute cu cineva, iar Rikki era singura din zonă care l-ar fi putut ajuta. Aşa că inspiră adânc. Se gândise mult şi-şi planificase exact ce avea să spună, din momentul în care-şi luase inima-n dinţi ca să se-aşeze lângă Rikki.

Însă chiar în această clipă îl părăsiseră toate ideile.

— Ştiu c-am avut nişte divergenţe, începu el, chiar în momentul în care apăru Wilfred, aducându-leocola. Mulţumesc… Ăăă… Dar trebuie să ştiu ce se întâmplă cu Cleo.

Pe Lewis îl agita chiar şi numai să stea atât de aproape de Rikki. Ea îl {intuia cu privirea, ţinând ochii pe jumătate închişi, îi dădea de înţeles că, în momentul ăsta, chiar era furioasă.

Mult timp, fata nu scoase o vorbă. Exact în clipa în care Lewis se hotărâse să repete rugămintea, Rikki deschise gura.

— Dar ce te face să crezi că s-ar întâmpla ceva cu Cleo? Se răsti ea, de parcă simpla idee de a discuta cu el era un efort prea mare.

„Evident”, se gândi Lewis. „Ce-ntreb eu, şi ce-mi răspunde ea!” Era atât de agitat, încât uitase de emoţii.

— Păi, uite… Zise el. Vreau să merg cu ea la petrecerea lui Miriam. Am întrebat-o de-o sută de ori dacă vrea să meargă, şi de fiecare dată şi-a schimbat părerea.

— Poate că… Pur şi simplu, nu te place, zise Rikki, zâmbind. Făcu apoi ochii mari, de parcă tocmai ar fi

dezvăluit un mare secret. Ţi-a trecut vreodată prin minte una ca asta?

— Da, chiar de câteva ori, zise Lewis, care devenise şi el sarcastic. Pentru o clipă, se întristă vizibil, dar apoi faţa i se iumină din nou. Însă m-am gândit că e prietenă cu tine, aşa că pretenţiile ei nu pot fi foarte mari. Lewis rânji şi se felicită singur pentru idee. „Poate că-mi dă mai multă atenţie, dacă-şi dă seama ce minte sclipitoare am”, se gândi el.

Rikki îşi dădu ochii peste cap teatral:

— Adio, Lewis!

Se aştepta ca el să dispară, dar Lewis nu se clinti. Nervos, o ţintui cu privirea.

Rikki o fi fost ea nouă în zonă, dar părea să le cunoască pe Emma şi Cleo de-o viaţă, Nu înţelegea de ce şi cum, dar ştia că, dacă cineva putea să-i explice ce se întâmpla, aceea era Rikki.

— Spune-mi, te rog, ce se întâmplă cu ea, o imploră el.

— Nu! Se încăpăţână Rikki. Bătea darabana pe masă. Ea nu voia decât să fie singură. Ce Dumnezeu îi era atât de greu să înţeleagă?

— Te rog, insistă Lewis. Ştiu că se întâmplă ceva!

Rikki începea să se enerveze. „Băiatul ăsta nu renunţă!”

— Fii atent! Pentru moment, eu nici măcar nu vorbesc cu fetele, OK? Îi zise ea. N-ai putea cumva… Să mă laşi singură?

Ea bătu cu pumnul în masă. Chiar şi numai gândul la cearta cu Cleo o scotea din minţi şi n-ar fi vrut sub nici o formă ca Lewis'să-şi dea seama care era punctul ei slab, Deodată, se încruntă. Simţi cum întreaga furie se concentra în mâna ei. Era o senzaţie ciudată. Simţea nişte furnicături. Aproape ca atunci când…

— Ce Dumnezeu e asta?! Strigă Lewis, întrerupându-i şirul gândurilor. Cola din fata lui clocotea şi scotea aburi. Arăta ca o licoare magica din filme. Întinse mana şi apucă paharul.

— Au! Urlă el şi-i dădu drumul, scuturând mâna. E fierbinte!

Rikki se holbă mai întâi la Lewis, apoi la paharul cu cola şi, într-un final, la mâna ei. Strânse şi deschise pumnul de câteva ori. Dintr-odată, un zâmbet îi lumină faţa.

— Asta vrea să fie o glumă? Se smiorcăi Lewis, suflându-şi peste mâna arsă.

Rikki nici nu-l auzea. Uitase toate grijile legate de prostia aia de petrecere, şi chiar şi cearta cu Emma şi Cleo. Gândurile îi zburaseră înapoi, la ziua în care se aflau toate în camera lui Cleo, iar prietenele ei îşi descoperiseră puterile magice legate de apă.

Cleo putea să ridice un vârtej de apă dintr-un pahar, iar Emma îl putea îngheţa cu o simplă mişcare din încheietură. La vremea aceea, Rikki nu fusese în stare de nimic deosebit. „Am presupus că eu n-am asemenea puteri”, se gândi Rikki. „Dar dacă nu este aşa? Dacă nu eram atunci în starea potrivită?”

Rikki sări de pe scaun şi părăsi cafeneaua Juice-Net.

Îl lăsase pe Lewis certându-se cu Wilfred, din cauza paharului cu cola fierbinte. Rikki fugi pe plajă, spre golfuleţul ascuns. De-abia aştepta să vadă dacă avea dreptate sau nu. Fusese foarte furioasă în momentul în care făcuse să fiarbă cola din paharul lui Lewis. Să fi fost o simplă coincidenţă?

Rikki porni printre stânci, căutând un loc potrivit unde să-şi testeze puterile. Văzu o băltoacă, ideală pentru a-şi demonstra teoria. Nu se zărea nimeni prin preajmă. Se ghemui lângă băltoacă şi-şi plimbă mâna pe deasupra ei. Dar, pentru că ştia în ce constă puterea ei magică, nu trebuia să se mai înfurie pentru a o pune în aplicare. Avea o idee mai bună.

Rikki inspiră adânc şi se concentră. Imită tehnica de autocontrol a Emmei din ziua precedentă şi se gândi la cele mai fierbinţi lucruri din jurul ei – soarele, nisipul fierbinte de sub picioare…

Dintr-odată, băltoaca începu să fiarbă, ca într-o oală. Rikki se mai uită o dată în jur, asigurându-se că n-o urmărise nimeni. Apoi, îşi ţinu mâna deasupra apei care forma bulbuci tot mai mari. Aburul se ridica, în timp ce Rikki se gândea la un foc. Ţinu mâna nemişcată, până când băltoaca dispăru cu totul dintre stânci. Apoi se ridică şi râse fericită. Îşi descoperise puterea magică, iar aceea era fierbinte!

Capitolul 10

Mai târziu, în aceeaşi zi, Emma se întâlni cu Rikki pe canal. Părea foarte fericită. Acum, gândindu-se la cearta cu prietenele ei, Emma îi dădea dreptate lui Rikki. Cleo şi cu ea păruseră într-adevăr nerecunoscătoare. Emma era hotărâtă să-i ceară iertare lui Rikki. De-acumânainte, avea să se bucure de acest dar şi să nu mai plângă după trecut, şi voia să-i spună acest lucru şi noii lor prietene.

— Mă bucur mult c-ai sunat, zise ea, văzând-o pe Rikki.

Aceasta stătea sprijinită de parapet. Radia.

— Îmi pare foarte rău c-am reacţionat atât de prost, continuă Emma. În mod normal, eu nu sunt aşa. Doar că toată viaţa.

— E-n ordine, Em, o întrerupse Rikki. Un zâmbet larg îi lumina faţa.

Rikki o sunase pe Emma în clipa în caro plecase de pe plajă. Îi era imposibil să ţină vestea cea mare doar pentru ea. Trebuia să i-o comunice şi Emmei. Încercase so aea şi de Cleo la telefon, aar, din cine ştie ce motiv, prietena lor nu răspundea.

Emma se relaxă. Rikki nu părea să so numere printre cei care aveau nevoio de explicaţii lungi şi de scuze repetate ca să nu mai fie îmbufnaţi, Ea şi Cleo o supăraseră pe Rikki cu o zi înainte, dai asta fusese… Cu o zi înainte. Emma era fericită s-o aibă în faţa ei pe aceeaşi Rikki, sigură pe sine.

— Trebuie neapărat să-ţi arăt ceva, zise Rikki şi o luă din loc.

De-abia aştepta să vadă figura sui prinsă a Emmei.

Rikki o conduse pe Emma spre locul secret ae pe plajă. Nu dezvălui nimic despre ceea ce voia să-i arate. Emmei ora din cale-afară de curioasă. În sfârşit, lotele ajunseră pe plajă. Zâmbind, alergară prin apa adâncă până la brâu. /ece secunde mai târziu, Emma şi Rikki se:; cufundară în apa limpede şi albastră pe care amândouă o iubeau atât de mult.

Fiecare nouă vizită sub oglinda apei le < lezvăluia lucruri nebănuite.

Uimită, Rikki uită chiar şi de noua ei putere magică. Era absolut fascinată de bancul de peşti coloraţi care înota prin faţa lor.

„E cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată!” se gândi Emma, în mof nentul în care un fulger auriu străbătu apa. „Ce bine-ar fi dacă şi Cleo ar înota alături <ie noi!” Era hotărâtă ca data viitoare s-o la şi pe ea în ocean.

Emma zâmbi, uitându-se la Rikki. Aceasta se distra, jucându-se cu peştişorii care ţâşneau prin apă.

„Poate că n-o să mai particip la concursuri, dar pot să înot în continuare”, se gândi ea. „De fapt, chiar mai repede şi mai departe decât oricând!”

Un sfert de oră mai târziu, Rikki îi făcu semn Emmei şi se întoarse pe mal. Râzând, cele două prietene ieşiră din apă, urcându-se pe stânci. Era locul ideal pentru a se usca, oferindu-le şi priveliştea minunată a mării. Şi toate astea, fără să le poată zări nimeni de pe plajă.

Fetele se întinseră râzând una lângă alta, aşteptând să le usuce razele soarelui.

— Bine, acum chiar că sunt curioasă! Spuse Cleo, în cele din urmă. Ce vrei să-mi arăţi?

Înainte ca Rikki să răspundă, îl auziră pe Lewis, în spatele lor:

— Hei, fetelor! Iar sunteţi aici? Iar sunteţi dezbrăcate?

Rikki şi Emma se uitară speriate una la alta. Nu-I auziseră venind. Adusese cu el uneltele de pescuit şi părea că avea do gând să stea ceva vreme.

Lewis auzea vocile fetelor, dar nu Io vedea decât creştetele capetelor printro stânci. Ele se ghemuiră speriate, în timp ce Lewis se ridică pe vârfuri ca să vadă mai bine. Rikki se uită la Emma. Ce scuza mai puteau să găsească acum? Nu-i venea nimic în minte. Aşa că bâigui:

— Ăăă… Tocmaiaveamodiscuţieca-ntre fete, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Da, bine, dar… Sunteţi dezbrăcate?

— Şterge-o, Lewis! Strigă Emma disperată, încă puţin, şi avea să le descopere!

— Dar eu am venit la pescuit! Zise Lewis, care începuse să se supere.

Nu putea să le permită fetelor ăstora să-i fure locul secret, chiar dacă erau dezbrăcate.

— Sunt foarte stresat şi simt nevoia să fiu singur. Trebuie să mă relaxez. Aşa că, (tacă trebuie să plece cineva, voi sunteţi acelea!

— Nu te-ntrece cu gluma, Lewis! Îi avertiză Rikki.

— Chiar aşa, parcă voiai să fii cu Cleo! Ii aminti Emma.

Dacă-şi imagina că aşa avea să scape de el, Emma se înşelase. Rikki nu apucase să-i povestească despre grijile lui Lewis legate de Cleo. Chiar şi simpla menţionare a numelui ei îl făcu să clocotească:

— Nu! Strigă Lewis. În nici un caz! Asta a trecut. Mi-am luat adio, pe cuvânt Crede-mă, nu ştiu ce se întâmplă cu ea E complet dată peste cap!

Emma se întoarse surprinsă.

Dintr-odată, piui telefonul mobil al băiatului. Primise un SMS. Îşi scoase telefonul şl clipi, orbit de soare, uitându-se la ecran Faţa i seânnegură.

— Vedeţi? Zise el, întrebându-se dacă va înţelege vreodată femeile. SMS-ul est de la Cleo. Îmi spune că totuşi merge I petrecere… Iarăşi! Eu renunţ…

Uluită, Emma se întoarse spre Rikki. Cum adică, Cleo mergea la petrecere? Trebuia să facă repede ceva. Dar,

pentr moment, nu puteau părăsi stâncile fără să fie descoperite.

Emma i se adresă panicată lui Lewis:

— Lewis, avem nevoie de o mare favoare: n-o lăsa pe Cleo să meargă singur la petrecere! Sun-o!

— Nu, acum vreau să pescuiesc! Zise Lewis încăpăţânat şi clătină din cap. Se săturase să tot fie manipulat, mai ales do fetele astea două. Cleo nu avea decât să meargă singură la petrecere şi să suspine după campionii la surfing. Scrâşni din dinţi.

— Lewis, este foarte important! Încercă şi Rikki, fixându-l cu o privire albastră, sălbatică. Ar putea avea probleme mari.

— Doar nu sunt sclavul vostru! Zise Lewis supărat şi scoase telefonul din rucsac. Apăsă pe tasta de redial. Un soi de băiat bun la toate… Bombăni el, cu telefonul la ureche. Credeţi că trebuie doar să-mi spuneţi un cuvânt ca eu să sar ca ars, sau ce? Aşteptă o clipă, apoi băgă telefonul la loc. Are telefonul închis.

Emma simţi că i se face rău. Se temea foarte tare pentru Cleo. „De ce n-oi fi sunat-o de dimineaţă? Trebuia să-mi închipui că se gândeşte doar la petrecerea lui Miriam. Iar eu mi-am văzut doar de grijile mele, de antrenamentul la înot şi cearta stupidă cu Rikki! Acum ce-o să se întâmple?”

— Lewis! Fata asta ar putea avea probleme mari! Îi strigă ea. Doar îţi place de ea!

— Păi da… ca prietenă, zise Lewis, spri jinindu-se de undiţă. De ce puneau fetele astea mereu întrebări atât de incomode?

— Deci?… Întrebă din nou Rikki.

Lewis făcu o faţă lungă, dar ştia deja răspunsul, îşi strânse uneltele de pescuit şi sg întoarse spre plajă. Nu şi-ar fi iertat niciodatc i dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Cleo.

Emma şi Rikki se uitară una la alta, ră suflând uşurate, când Lewis dispăru. Aş teptau să se usuce şi să plece cât mal repede la petrecerea lui Miriam.

Între timp, Rikki îi povesti în sfârşit prietenei sale ce descoperise în acea dimineaţă Emma era fascinată de puterea magica a lui Rikki. Deodată, amândouă avură aceeaşi idee.

„Dacă ne uscăm, cozile dispar şi putem pleca imediat”, se gândi Rikki. „E ocazia pei fectă să-mi încerc noua putere. Doar că…”

Emma îi făcu aceeaşi propunere, însă Rikki clătină din caP. Îi era prea frică să nu se ardă amândouă. Încă nu era capabilă să-şi controleze puterea. În afară de asta, îşi făcea prea multe griji pentru Cleo, aşa că nu credea că era capabilă să se concentreze suficient, îşi aminti cum fierbea cola din paharul lui Lewis şi cum se evaporase băltoaca. Riscul era prea mare.

Poate că totuşi Cleo era în siguranţă – şi, oricum, Lewis pornise spre ea.

Emma era necăjită, dar o înţelegea toarte bine pe Rikki. Ea îşi încercase de mai multe ori puterile şi încă avea unele reţineri. În afară de asta, aproape că se uscaseră la soare. În momentul în care se evaporă şi ultima picătură de apă de pe pielea lor, apăru aburul albastru, iar fetele îşi recăpătară picioarele.

Nu mai aveau timp de pierdut. Emma şi Rikki săriră în picioare şi o rupseră la fugă pe plajă, după Lewis. „Să sperăm că ajungem la timp!” se gândeau amândouă. „Am însă o presimţire rea legată de petrecerea asta”, îi trecu prin minte lui Rikki.

Capitolul 11

Cleo petrecuse câteva ore căutând ţinută impermeabilă potrivită pentru petrecere. Trebuia să fie ceva care s-o lorească de orice picătură de apă, ceva în care să se simtă în largul ei. Căutarea (iurase atât de mult, încât Cleo deja se lomea că petrecerea se sfârşise. Dar, în momentul în care ajunse în faţa uşii lui Miriam, auzi larma unei petreceri grozave: insete şi muzică.

„Sper să reuşesc”, îşi zise Cleo, bătând a uşă. „Probabil că pe Emma şi Rikki nu le li iteresează petrecerea, dar eu vreau să mă dlistrez un pic, chiar dacă sunt un monstru.”

Deodată, uşa se deschise. Miriam şi Tifany stăteau în faţa ei. Ambele păreau dezamăgite, văzând-o pe Cleo. Doar ea nu era vreo vedetă… Dar dezamăgirea lor se transformă imediat în uimire, vă zând ţinuta fetei.

Cleo nu-şi coborî privirea nici atunci când Miriam o măsură din cap până n picioare, rânjind. Era îmbrăcată cu haino de iarnă, fular de lână şi mănuşi groase,., pentru o petrecere la piscină!

— Hei! Dar e o petrecere la piscină! A! Uitat deja? Îi aminti Miriam, ridicând din sprâncene.

— Nu, n-am uitat, răspunse Cleo. Doar că sunt foarte răcită şi nu pot să înot, OK? Unde e Byron?

Cleo se uită pe lângă Miriam, încer când să-l zărească pe campionul la sur fing. Miriam se întoarse către prietena ei, Tiffany.

— Trebuie să ajungă dintr-o clipă n alta, zise ea. Tiffany dădu din cap, ca la comandă. Întotdeauna era de acord cu ce zicea Miriam.

Cleo zâmbi. „înseamnă că nu l-am ratat pe Byron”, se gândi ea, fericită.

— Şi chiar vrei să rămâi îmbrăcată aşa? Întrebă Miriam, uluită de ţinuta lui Cleo.

— Bineînţeles! Răspunse Cleo cât putea de natural. Niciodată nu poţi fi destul de prevăzătoare când eşti răcită.

Deodată, îşi dădu seama că vocea <>i nu părea a unei bolnave. Îşi scoase batista din mânecă şi-şi suflă nasul. Miriam şl Tiffany o priviră scârbite.

— Laaacs! Ce greţos!

— Ascultă, Cleo, nu cred că e o idee bună să rămâi. Oamenii bolnavi mă fac să… Să mă îmbolnăvesc şi eu.

— Ar trebui să pleci! O îmboldi Tiffany, stăpânindu-şi un zâmbet, Nu-i venea să creadă că nişte fete (ît ât de insipide

puteau spera să ajungă la o petrecere atât de cool cum era cea a lui Miriam.

— Nu… O să-mi fie mai bine! Zise Cleo, disperată. Pe bune, nu e chiar atât de yrav cum vă imaginaţi.

Dar Miriam avea îndoielile ei. Nu voia s-o lase pe Cleo să intre. În plus, nici n-avea chef să mai stea mult în preajma ei. Nu-i plăcea deloc ideea ca Cleo să fio în centrul atenţiei, şi nu ea.

— Bine, cum zici tu! Se hotărî Miriam. Hai, intră şi nu te atinge de nimic, OK?

— OK, încuviinţă Cleo, înaintând pe coridot

— Şi… Mai bine nu te atinge de băuturi, completă Miriam.

— În ordine! Răspunse Cleo.

— Mai bine nu te atingi de nimic! Ii ceru gazda, sperând să scape totuşi do musafirul nepoftit.

— Am înţeles, răspunse Cleo, zâmbind, Era fericită că fusese lăsată să intre.

Când Cleo trecu pe lângă Miriam şl Tiffany, îndreptându-se spre grădină, celo două schimbară nişte priviri furioase.

— Minunat! Zise Miriam, ironică. Tiffany aprobă din nou, iar Miriam închise uşa do la intrare.

Cleo se îndreptă spre piscină, uitându se după ceilalţi oaspeţi. Casa părinţilor Iul Miriam se afla chiar lângă canal, aşa că era locul ideal pentru o petrecere.

Toate fetele aveau ţinute fantastico pentru o petrecere la piscină. Una dintro ole avea chiar şi un tankini – adică o combinaţie de slip şi top fără mâneci, cu model leopard. „Şi mie mi-ar fi plăcut să port aşa ceva!” se gândi Cleo. „Păcat că nu voi mai avea ocazia.”

Oricât ar fi fost de nesuferită Miriam, un lucru era clar: ştia să organizeze petreceri fantastice! Ornamente uriaşe, făcute din baloane, înveseleau piscina. În afară de asta, pe mese erau înşirate tot felul de delicatese şi cocktailuri de fructe. Pe apă pluteau nenumărate saltele multicolore.

Cleo se opri o clipă, uitându-se la oaspeţii care păreau să se distreze de minune. În schimb, ea se simţi dintr-odată

foarte singură. Îşi dădu seama că făcuse o greşeală. „N-ar fi trebuit să vin aici!” se gândi ea, tristă. „Acum, stau singură pe margine şi toată lumea mă ignoră.” Tinerii de la masa de cocktailuri se întoarseră, ca să vadă cine era noul oaspete. Cleo se sperie cumplit când văzu cine era acolo. „O, nu!” oftă ea. „Ăştia sunt Zane Bennett şi prietenii lui stupizi!” Se întoarse pe călcâie, căutând ieşirea cât mai repede cu putinţă. Dar era deja prea târziu. Zâne şl ceilalţi băieţi o descoperiseră. De data asta, nu era nimeni care s-o protejeze.

— Ia uite cine-i aici! Zise Zâne, rânjind către Cleo. În sfârşit, putem să ne distrăm un pic!

— Nu, lasă-mă! Se burzului Cleo. I so făcuse frică. Zâne era încă furios pe ea, iar acum era înconjurat de prietenii lui.

— Hai, nu fi rea, Cleo! Zise Zane, care încă rânjea. Şi tu te-ai distrat când m-al văzut ud din cap până-n picioare!

Era la doar câţiva paşi de ea.

— Acum e rândul tău! Cu aceste cuvinte, Zane se repezi către piscină.

Inima lui Cleo bătea să-i sară din piept. Se feri de Zane, dorindu-şi cu disperare să nu fi venit niciodată la petrecerea stupidă a lui Miriam. „Dacă le-aş fi ascultat pe Rikki şi Emma…” se gândi ea cu regret.

— Sunt foarte răcită! Le strigă ea băieţilor, sperând că asta va explica totul. N-am voie în apă! Am gripă şi e contagioasă!

În momentele astea nu mai putea spera decât la un miracol. „Nu pot să intru în apă”, îi trecu ei prin minte. „Secretul meu ar fi dezvăluit şi viaţa mea ar fi terminată!”

Zane şi prietenii lui se apropiau tot mai mult. Cleo era prinsă în capcană. În spatele ei erau doi băieţi care-i blocau drumul spre ieşire. În faţa ei se afla piscina, iar de cealaltă parte, canalul. „De-aici nu mai scap!” se gândi Cleo, panicată.

— Hai, arată-ne cum înoţi tu! Îi spuse Zane. Intră-n apă!

— Dar o să fac pneumonie! Mai încercă fata, înfruntând privirile sălbatice din jurul ei. I se învârtea capul de frică, iar mâinile începură să-i tremure.

— Cleo… Cleo… Cleo… Mormăi el. Zane nici nu voia s-audă ce-avea ea de spus, Voia doar să se răzbune cu orice preţ. „N-o să mă facă pe mine de râs plângăcioasa asta mică de Cleo Sertori, ca apoi să scape nepedepsită!” se gândi el. Lui Zane îi plăcea senzaţia de putere şi frica pe care o insufla celor din jur., Iar acum, Cleo era cea înţepenită de groază, Prietenii lui se tot apropiau de Cleo, strigând ameninţător şi împingând-o spre piscină:

— Cleo! Cleo! Cleo!

Fata tremura din ce în ce mai tare. Era foarte aproape de piscină şi nu se mai putea retrage. Zane şi Nate întinseră mâinile spre ea şi o apucară. Ea ţipă şi simţi cum ameţeşte şi i se face rău. Chiar dacă n-ar fi fost sirenă, s-ar fi temut în momentul acesta, dar aşa, situaţia era foarte gravă. Întreaga ei viaţă putea fi distrusă. Băieţii o ridicară, gata s-o arunce în piscină. Degeaba îi imploră Cleo să se potolească…

Capitolul 12

Lewis năvăli în casa părinţilor lui Miriam, se năpusti printre oaspeţi şi ieşi pe uşa din spate, ţinând încă în mâini uneltele de pescuit.

Fugise tot drumul de la plajă până aici, gândindu-se oare ce înţelegeau Emma şi Rikki prin „probleme mari”. Tocmai în momentul în care ajunse la colţul piscinei, răsună un ţipăt disperat:

— Lewis!

Băiatul se întoarse, căci Miriam se apropia de el. Faţa ei părea de piatră. Tiffany, aflată în spatele ei, părea de asemenea supărată.

— Credeam că nu mai vii, zise Miriam, ţintuindu-l cu privirea.

— Păi,., da, dar eram prin zonă şi m-am hotărât să intru, să văd care e atmosfera, zise el, încercând să-i evite privirea.

— Şi ce-i cu toate chestiile astea de pescuit? Întrebă Miriam, fără să creadă un cuvânt.

— Eu… Eu… Eu nu plec fără ele din casă! Răspunse Lewis.

În mod ciudat, această explicaţie păru s-o convingă pe Miriam. Lewis se întoarse pe călcâie, vrând să plece. Dar îşi aduse aminte de Cleo şi o întrebă pe Miriam:

— Ia zi, ai văzut-o cumva pe Cleo?

Miriam se strâmbă, amintindu-şi de oaspetele cel inoportun.

Îl măsură pe Lewis din cap până-n picioare. Nu-i plăcea nimic din ce vedea. Nu avea sandale de designer, şortul lui nu era la modă, iar cămaşa părea veche. Fata îşi opri privirea pe găleata lui şi răspunse, plină de dispreţ:

— E în spate, la piscină, îşi împrăştie microbii…

Lewis se grăbi să-şi găsească prietena. În schimb, Miriam se întoarse către Tiffany, dându-şi ochii peste cap, de parc-ar fi jucat într-o piesă de teatru proastă.

Încetul cu încetul, fraierii ăştia doi începuseră s-o calce pe nervi. Ea organizase petrecerea asta pentru Byron, care încă nu venise. Şi acum? Ciudaţii ăştia îi transformaseră petrecerea într-o adevărată catastrofă. „Dacă la un moment dat o s-apară Byron şi o să-i vadă pe Cleo în haine de iarnă şi pe Lewis cu uneltele de pescuit, o să plece cât ai zice peşte!” se gândi ea, supărată.

La piscină se derula un alt gen de dramă. Zaneşi Nateoridicaseră peCleo şi erau gata s-o arunce în apă. Nate o ţinea de picioare, iar Zane, de subsuori. Băieţii o legănau acum pe Cleo, râzând răutăcioşi de ţipetele ei.

Între timp, se adunase un grup de curioşi care urmăreau scena, amuzându-se copios. Nimeni nu observase că fata chiar înţepenise de frică.

— Vă rog, opriţi-vă! Îi implora ea.

— Ce zici, Nate? Întrebă Zane, căruia îi curgea adrenalină pură prin vene. Îi plăcea atunci când victimele lui se zbăteau şi cerşeau îndurare.

— La trei? Sugeră Nate, cu faţa roşie de agitaţie şi rânjind obraznic.

Chiar atunci li se alătură un al treilea băiat. O clipă, Cleo crezu că acela avea s-o ajute. Dar şi el o apucă de mijloc, ajutându-i pe Zane şi Nate s-o tină sub control.

— Unu… Doi… Numărau băieţii, legănând-o pe Cleo deasupra apei.

„Nu pot să cred că mi se-ntâmplă tocmai mie!” se gândea Cleo, disperată. „Parc-aş trăi un coşmar! În câteva clipe, o să mă transform într-un peşte, şi nu pot face nimic ca să împiedic asta!”

— Nu! Nu! Strigă ea disperată. Vă rog, opriţi-vă!

Exact în acel moment, apăru Lewis, la timp ca să observe ce se întâmpla la piscină. Era îngrozit – cunoştea bine frica lui Cleo de apă. În afară de asta, ea nici nu ştia să înoate.

— Dă-i drumul, Zane! Urlă el.

Cleo îşi ridică privirea. Speranţa îi străluci din nou în ochi. Dar Lewis se afla de partea cealaltă a piscinei şi nu putea să ajungă până la ea… Iar Zane ştia asta.

— Dacă insişti… Zise el. Şi, cu un ultim efort, îi dădură drumul lui Cleo… În apă.

Capitolul 13

Cleo avea senzaţia că lumea se oprise în loc. Ca într-o altă dimensiune, se vedea zburând prin aer şi apoi căzând. Auzi un zgomot puternic, în momentul în care atinse oglinda apei. Cleo se scufundă ca o piatră, până pe fundul piscinei. Hainele groase de iarnă i se îmbibară cu apă, trăgând-o în jos. Nu auzea şi nu vedea nimic, decât bule mari de aer. În timpul căderii, apa cu clor îi intrase în plămâni. Era pe punctul de a se sufoca. În mare panică, dădea din mâini şi din picioare, încercând să iasă la suprafaţă. Nu mai ştia ce însemna sus sau jos. Lovea cu mâinile şi picioarele gresia din piscină, dar nu-şi dădea seama dacă materialul se află pe fund sau pe laturile bazinului.

Cleo nici nu îndrăznea să deschidă ochii. Îi era mult prea frică. Deasupra ei, Zane şi prietenii lui se amuzau copios.

Ea reuşi să le audă la un moment dat vocile, distorsionate de apă.

— Ai cumva şi ceea ce se numeşte creier? Îl atacă Lewis pe Zane.

— Doar ai spus să-i dau drumul – exact asta am făcut!

Prietenii lui Zane se stricau de râs, în timp ce acesta patrula mândru pe marginea bazinului. Lewis îl ţintuia cu privirea. Îl mânca în palme să-l cârpească, Poate asta ar fi făcut să-i dispară rânjetul acela nesimţit de pe faţă!

— Haideţi, băieţi! Să luăm ceva de băut! Zise Zane, trecând pe lângă Lewis şi intrând în casă, Trebuie să sărbătorim!

Într-un târziu, Cleo reuşi să iasă la suprafaţă şi să se agaţe de marginea piscinei, Hainele groase încă o trăgeau în jos. Lewis fugi către ea şi îngenunche pe marginea bazinului. Toţi ceilalţi oaspeţi îl urmaseră pe Zane în casă.

— Îmi pare tare rău! Spuse Lewis.

Se simţea vinovat. „Dac-aş fi fugit un pic mai repede, ca să-i opresc pe Zane!” îşi dorea să fi fost la fel de cool şi de popular ca Byron. El nu i-ar fi permis niciodată lui Zane să-i arunce prietena în piscină.

— Lewis, trebuie să-ţi spun ceva, începu dintr-odată Cleo.

Nu-i plăcea s-o vadă pe Cleo atât de disperată. Indiferent ce se-ntâmpla, el nu mai conta în clipa asta. Nu voia decât s-o ajute şi să-i alunge orice urmă de teamă din priviri.

— Nu, eu trebuie să-ţi spun ceva, răspunse Lewis. Crede-mă!

Lui Cleo nu-i mai era frică de Zane sau de prietenii lui ciudaţi. Îi făcuseră cel mai mare rău posibil. În clipa asta, îi era teamă de Lewis. Cum avea să reacţioneze când o să vadă cum se transformă? Se uită spre el şi simţi cum spaima o paralizează.

„Cum să-i explic asta?” se întrebă ea în culmea disperării. „Când nici eu nu înţeleg prea bine!”

Apa din jurul eiâncepu să bolborosească, iar fata simţea deja furnicăturile în picioare.

Mai rămăseseră doar câteva secunde. Lewis se încruntă, văzând clocotul apei.

„Oare Miriam şi-o fi pus de curând un jacuzzi?” se miră el.

— Ştii că în ultimele zile m-am comportat mai ciudat, nu? Începu Cleo, încercând să spună repede totul. Te rog, nu te speria…

Era prea târziu. Apa încetă să bolborosească, Apăru, în schimb, ceva lung şi auriu… Ceva acoperit cu solzi, care se mişca., ceva de necrezut! Lewis se uita înmărmurit la coada de peşte a lui Cleo.

Cleo îşi ridică privirile spre cel mai bun prieten al ei. Era încă agăţată de marginea piscinei şi ura senzaţia de a avea în jurul ei doar apă, „O să-nnebunesc!” se gândi ea disperată. „Trebuie să ies din piscină, iar el e singurul care mă poate ajuta!”

Lewis rămăsese cu gura căscată. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era imposibil aşa ceva! Clipi de câteva ori, sperând că se-nşelase. „Am vedenii… Mi se pare că lui Cleo i-a crescut o coadă de peşte!” Era paralizat de uimire.

— Lewis, acum trebuie să m-ajuţi! Îl rugă Cleo.

Din nu se ştie ce motiv, vocea ei părea să-l liniştească. Făcu doi paşi în spate. Ochii îi erau holbaţi şi nu putea clipi. Nu era în stare să scoată nici un cuvânt.

— Te rog, nu mă lăsa singură! Îl imploră Cleo. Am nevoie de ajutorul tău!

Cleo întinse o mână spre el. Speriat, Lewis se retrase. Îşi muşcă buzele. „Am înnebunit? Sau poate că visez? Aşa ceva nu poate fi adevărat…” se frământa el. Spaima îi tăiase respiraţia. Nici nu mai putea gândi limpede.

— Lewis… Te rog! Zise Cleo din nou, ţinând mâna întinsă spre el.

Inima fetei o luase razna, Ce se va întâmpla dacă Lewis o lăsa baltă – tocmai în momentul în care avea cea mai mare nevoie de el? Ştia că, în trecut, profitase de multe ori de ataşamentul lui, pe care-l considera de la sine înţeles.

Lewis se holba la ea, neîncrezător. Erau tot ochii lui Cleo, exact ca înainte. Erau calzi şi blânzi, cu un puncticel verde în mijloc. Indiferent ce se întâmplase, ochii aceştia aparţineau vechii sale prietene. Iar ea era speriată.

Încet, Lewis începu să se controleze şi să respire normal. Se ridică încruntat. Pentru un moment, încercă să înţeleagă ce se întâmplase – dar nu era chip. Totuşi, se aplecă spre Cleo şi-o apucă de braţ.

Cleo începu să zâmbească, simţind mâna caldă a lui Lewis pe braţul ei.

Acum se simţea din nou în siguranţă. Totul avea să fie bine.

Capitolul 14

Deodată, Cleo şi Lewis auziră scârţâitul porţii de la grădină. Emma şi Rikki se repeziră înăuntru. Emma se opri brusc, văzând-o pe Cleo în piscină. Rikki, care nu observase nimic, se lovi de spatele Emmei. Apoi o zări şi ea pe Cleo. Amândouă se uitau pe rând la Cleo şi la Lewis. Ajunseseră prea târziu!

— Unde sunt ceilalţi, Lewis? Întrebă Rikki înspăimântată.

„E destul de rău c-a văzut Lewis şi că ne cunoaşte secretul”, se gândi ea. „în nici un caz nu trebuie să mai observe şi Miriam sau musafirii ei nesuferiţi ce s-a-ntâmplat!”

— Ăăă, sunt toţi în casă… Zise Lewis, încercând s-o tragă pe Cleo din piscină. Era mult mai grea decât părea!

În timp ce Lewis se lupta cu Cleo, Emma fugi, urmată de Rikki, spre uşa glisantă a casei. Înăuntru erau Zane şi Miriam, râzând împreună cu Nate şi Tiffany. Nu se uitau spre uşă. Fără să stea prea mult pe gânduri, Emma îşi folosi puterea magică şi îngheţă încuietoarea uşii. Toţi erau acum blocaţi înăuntru. Dar încă nu observase nimeni – atât erau de ocupaţi să se amuze de noua „izbândă” a lui Zane.

„Cel puţin, asta o să-i ţină pe loc un timp”, se gândi Emma. Se uită spre Rikki, care dădu din cap aprobator, N-aveau nici un chef ca toată şcoala să le considere nişte monştri, Fetele alergară înapoi la piscină, unde Lewis încă se chinuia s-o scoată pe Cleo din apă. Coada de peşte era foarte grea

şi nu reuşea s-o apuce bine cu mâinile ude, Fără picioare, Cleo nu-l putea ajuta în nici un fel, El se uită către Rikki şi Emma, care stăteau lângă el.

— Nu puteţi să m-ajutaţi şi voi? Se plânse Lewis. Cântăreşte o tonă!

Cleo se uita îngrijorată la prietenii ei. „Doamne, ce prostie am făcut! De parcă n-ar fi de-ajuns că m-am dat eu de gol în faţa lui Lewis.,. Acum va afla şi de Emma şi Rikki."

Cele două fete nu se mişcară. Aşa că Lewis se întoarse întrebător către ele.

— Nu putem să te-ajutăm, zise Emma. „Trebuie să-i spunem adevărul", se hotărî ea brusc.

Lewis se uita la cele două fete, fără să priceapă nimic. Nici Rikki nu mai avea vreo explicaţie de rezervă – erau obligate să-i spună adevărul.

— Dacă ne udăm, ne cresc şi nouă cozi de peşte, zise ea încet. Doar nu vrei asta, nu?

Lewis era şi mai nedumerit. Aşa ceva era de neînţeles.

— Şi., şi… Vouă? Se bâlbâi el. Uimit, se uita de la Emma la Rikki, şi-apoi din nou la Cleo. Vă cresc tuturor cozi de peşte? Serios?

Cleo încuviinţă tristă, iar Lewis trase adânc aer în piept. Pentru moment, nu avea timp să se gândească la toate astea – mai întâi, trebuia s-o scoată pe Cleo cât mai repede din piscină. Cu o smucitură puternică, o scoase din apă şi căzu gâfâind lângă ea.

— Ar trebui să merg mai mult la sală, zise el epuizat.

Nimeni nu râse.

Înăuntru, în casă, Zane hotărî că era timpul să respire un pic de aer proaspăt. Se duse către uşă, dar nu reuşi s-o deschidă.

— Cum de e-ncuiat aici? Întrebă el.

— Nu e-ncuiat, zise Miriam.

Se ridică şi se-ndreptă şi ea spre uşa glisantă. „Dacă vrei ca ceva să funcţioneze, trebuie să pui singură mâna."

Puse mâna pe clanţă şi trase uşor, în speranţa că-l va face pe Zane să pară fraier. Dar clanţa nu se mişcă. Trase mai tare şi puse mâna pe geam, pentru a se sprijini. Nu se întâmplă nimic. Prietenii o înconjurară, privindu-i neputincioşi strădaniile. Oare ce se-ntâmplase?

Cleo zăcea lângă piscină, dând din coadă absentă. Lewis şi Rikki o urmăreau, în timp ce Emma ţinea uşa sub observaţie.

— Ce facem acum? Scânci Cleo.

Rikki se uită spre ea. Ştia că trebuia să-şi usuce prietena, dar nu voia s-o transforme în peşte prăjit. Oricum, nu mai aveau timp de pierdut. Doar era o urgenţă!

— Fă loc, Lewis, porunci Rikki.

Lewis se dădu un pic mai în spate.

„Şi-acum, la treabă!” îşi zise Rikki şi trase adânc aer în piept.

Îşi apropie mâna de corpul lui Cleo, până la o distanţă de câţiva centimetri, străduindu-se să se calmeze. Apoi, se gândi la chestii fierbinţi – saună, mâncare bună şi iute, zile caniculare…

Lewis şi Cleo se uitau ciudat la ea. Deodată, se văzu un abur ridicându-se deasupra cozii lui Cleo. Ea tresări alarmată. Se auzea un sfârâit ca de prăjeală, în momentul în care Cleo îşi plimba mâna pe deasupra cozii.

— Au, e fierbinte! Strigă Cleo.

Lui Rikki îi sări inima din piept şi se gândi la ceva călduţ – un ceai, prăjiturele şi seri plăcute pe malul mării. Sfârâitul se stinse. Rikki îşi plimbă mâna pe deasupra corpului lui Cleo până când se risipi şi ceaţa albastră, Coada de peşte dispăruse, iar Cleo era din nou îmbrăcată cu hainele de iarnă.

— Aşa… Cam asta a fost! Te-am uscat! Zise Rikki fericită. Cearta lor fusese de mult uitată.

Cleo se ridică şi îşi mişcă uşurată degetele de la picioare.

— Ţi-ai descoperit şi tu puterea magică! Strigă ea zâmbind.

Rikki o privea fericită. Lewis se ridică şi se alătură fetelor. Toate lucrurile astea se întâmplaseră un pic cam repede pentru el – indiferent ce ar fi însemnat ele.

— Oameni buni, ce se întâmplă aici, de fapt? Întrebă el.

Emma li se alătură şi o ajută pe Cleo să se ridice. Ea supraveghease casa şi ştia că încuietoarea îngheţată o să le mai dea ceva de furcă lui Miriam şi prietenilor ei.

— O să-ţi explicăm ceva mai târziu, Lewis, zise ea, împingându-i pe toţi spre poarta grădinii. Acum trebuie să plecăm chiar urgent!

Emma, Lewis şi Cleo ieşiră pe poartă. Doar Rikki se opri o clipă, privind baloanele şi băuturile colorate. Scrâşni din dinţi. Era clar că cineva se distrase copios aruncând-o pe Cleoân apă. Rikki ura asemenea specimene.

„Idioţilor ăstora le trebuie o lecţie”, se gândi ea.

Dar Emma se întorsese deja după ea, apucând-o de mână.

— Hai, Rikki, vino! O trase cu putere. Dar Rikki încă nu voia să plece. Un zâmbet ştrengăresc îi lumină faţa. Era acelaşi zâmbet de acum o săptămână, când îi furase bujia lui Zane. „Şi ia te uită unde-am ajuns…” îşi zise ea. Dacă n-ar fi existat acea bujie, nu s-ar fi împrietenit cu Emma şi cu Cleo, Niciuna dintre ele n-ar fi ajuns pe Insula Mako şi nici nu s-ar fi transformat în sirenă, Nu s-ar fi distrat nicicând atât de bine!

Emma şi Cleo n-ar fi tolerat comportamentul ei, dar ele nu erau aici. Aşa că Rikki îşi încleştă pumnul şi-l ridică spre piscină. Se gândi la cel mai fierbinte lucru care-i trecu prin minte în clipa aceea – suprafaţa Soarelui!

Efectul nu se lăsă prea mult aşteptat. Piscina începu să clocotească şi un abur gros se ridică deasupra ei. „Şi-aşa nu miau plăcut niciodată petrecerile la piscină!” râse Rikki, lăsând din nou mâna în jos. Îşi admiră încă o dată „isprava”, apoi ieşi în fugă din grădină. Tocmai la timp, pentru că Miriam reuşise să deblocheze uşa şi să iasă din casă.

Se uită uluită la piscină, împreună cu prietenii ei. Nu mai era pic de apă în bazin. Saltelele zăceau pe gresia albastră,

iar în aer plutea un abur înecăcios.

— Ce Dumnezeu se-ntâmplă aici? Zbieră Miriam.

— Ar trebui să chemaţi pe cineva să verifice sistemul de încălzire, zise Zane.

Capitolul 15

Emma, Cleo, Lewis şi Rikki fugeau spre plajă mâncând pământul – cât mai departe de casa lui Miriam!

Se-ndreptau spre locul secret dintre stânci. Niciunul nu scotea o vorbă. Cumva, simţeau cu toţii că se impunea să se abţină de la comentarii până în momentul în care erau absolut singuri, La un moment dat, îl văzură pe Byron îndreptându-se spre apă, cu placa de surfing.

— Salut, Byron! Zise Lewis zâmbind.

— Salut, oameni buni! Zise Byron.

Fetele se opriră când văzură că Byron alerga spre ele.

— Cum de nu eşti la petrecere? Îl întrebă Cleo uimită.

— Care petrecere? Se miră el.

— Petrecerea de la piscină.,. Îi aminti Cleo. Cea pe care Miriam a organizat-o special pentru tine.

Nu-i venea să creadă că Byron uitase de petrecerea organizată în cinstea lui.

— Miriam? Tipa aia blondă, nu? Întrebă Byron, care părea încă nedumerit. „Aşa el” îşi zise el. „Miriam mi-a zis parcă ceva, dar nu mi-a reieşit că petrecerea era chiar pentru mine,”

Emma rânji, iar Cleo clătină din cap. Miriam s-ar fi înfuriat cumplit să audă că Byron nici măcar n-o ştia după nume!

— Păi, eu nu prea le am cu petrecerile, zise Byron timid. Pe mai târziu, oameni buni!

El zâmbi, le făcu cu mâna şi fugi spre plajă.

Emma îl urmări cu privirea, dusă pe gânduri. Părea atât de liber, când se arunca în valuri! Într-un fel, părea mult mai mulţumit de sine decât toţi tipii ăia de la petrecerea lui Miriam.

— Ce cool e placa! Zise Emma, când îl văzu antrenându-se.

— Ce muşchi cool! Adăugă Cleo visătoare.

— Ce tip cooll continuă Rikki, zâmbind cu subînţeles.

Când ajunseră, în sfârşit, la locul lor secret, Cleo şi Lewis se aşezară pe stânci, iar Emma şi Rikki, în faţa lor. Rikki şi Cleo îşi îndreptară privirile spre Emma, care oftă.

„Se pare că eu trebuie să încep”, se gândi ea.

Lewis ciuli urechile, în momentul în care Emma începu să povestească ce li se întâmplase. Rikki şi Cleo completau cu amănunte, iar Emma încheie cu întâmplările de pe Insula Mako.

Îi zugrăvi cu lux de amănunte cum plutiseră în derivă cu barca lui Zane şi cum naufragiaseră pe insulă.

— Acolo, am încercat să prindem semnalul pentru telefonul mobil. Dar Cleo a căzut într-o grotă. Iar noi am urmat-o, într-o lume subterană absolut ciudată, zise ea.

Lewis află cum fetele văzuseră lumina Lunii prin spărtura din tavanul grotei.

Dintr-odată, apa din jurul nostru a început să bolborosească şi să strălucească misterios, adăugă Emma. La scurt timp de la toate întâmplările astea, am aflat că ne-am transformat în sirene şi că avem puteri magice.

Când Emma îşi încheie povestea, cei patru rămaseră ca ţintuiţi pe stânci, fără să mai poată scoate vreo vorbă. Rikki fu prima care spa'rse tăcerea.

— Probabil nu trebuie să-ţi spun, dar, dacă povesteşti cuiva toate astea, ai de-a face cu noi, zise ea.

— Nici o grijă! Nu sunt atât de prost, răspunse el tulburat. Dacă descoperă cineva chestia asta, veţi fi luate pe post de cobai.

Rikki se uită la Cleo, luând o mină gravă, iar aceasta îşi coborî privirea, ruşinată. În sfârşit, recunoştea şi Cleo cât de periculoasă era toată treaba. „Dacă nu m-aş fi dus de nebună la petrecerea aia…” îşi zise ea. „Şi totuşi, e bine că acum ştie şi Lewis ce se întâmplă.” Indiferent ce gândea sau ce spunea Rikki, Cleo era fericită să-l aibă de partea ei pe bunul ei prieten.

Din nou se lăsă linişte. Fiecare se gândea la lucrurile uimitoare – dar şi înfricoşătoare – care se întâmplaseră în ultima săptămână.

Emma era bucuroasă că Rikki îşi păstrase sângele rece, în momentele în care ea şi Cleo nu mai vedeau decât catastrofe. De-aici înainte, viaţa lor avea să se schimbe şi le aşteptau multe provocări. Totuşi, nu era deloc tristă. Rikki le demonstrase tuturor că schimbările nu erau neapărat în rău. Efe puteau chiar să le îmbogăţească viaţa. „Trebuie să iau exemplu de la Byron”, se gândi Emma la atitudinea campionului la surfing. „Voi face ceea ce cred eu că e bine, şi nu ceea ce vor sau aşteaptă alţii de la mine.”

Cleo se gândea că scăpase ca prin urechile acului de o adevărată tragedie. „Zane şi prietenii lui sunt o gaşcă de idioţi!” se enervă ea. „Totuşi, am şi eu o parte din vină. Pe viitor, va trebui să fiu mai atentă – şi să stau departe de apă!” Se uită la Rikki şi Emma, ştiind că cele două prietene vor merge să înoate în ocean. Voiau neapărat să afle ce se întâmplase pe Insula Mako. Cleo se încruntă puţin, Nu era convinsă că li se va alătura, Acum, că pericolul trecuse, Rikki uitase deja toată întâmplarea. Era doar fericită că-şi descoperise şi ea puterea magică. „Dacă mă gândesc la toate lucrurile minunate pe care le pot face,.” îşi zise ea entuziasmată. „Băuturi calde şi… Hei, n-o să-mi mai fie niciodată frig!” Rikki nu era omul care să tânjească după trecut, Ea trăia în prezent şi niciodată nu fusese mai palpitant!

Lui Lewis i se încinsese creierul. Se gândea la toate cărţile şi paginile de internet pe care avea să le devoreze în momentul în care va ajunge acasă. De-abia aştepta să afle ce se întâmplase cu fetele. „Trebuie să le pot ajuta, într-un fel sau altul”, îşi zise el, privind în ochii speriaţi ai lui Cleo.

Emma era mai relaxată decât oricând, Chiar şi Rikki părea mai puţin vulcanică decât de obicei. Lewis le privi pe rând. „Indiferent ce li se întâmplă, trei fete total deosebite au

devenit o echipă”, se gândi el. Şi el devenise un membru al echipei – iar asta-i plăcea.

— Am ieşit din echipa de înot, zise Emma.

— Ah, Emma! Interveni Cleo, foarte afectată, Ştiu cât de mult însemna asta pentru tine…

Îi părea tare rău pentru prietena ei. Toate visele ei se spulberaseră.

— Da, aşa e, dar ce vrei să fac? Răspunse Emma, încercând să zâmbească. Totuşi, nu-i prea reuşea.

Rikki se uita la ea, dusă pe gânduri, încetul cu încetul, înţelegea de ce Emma nu era tocmai entuziasmată să devină sirenă. Iniţial, crezuse că era doar crispată din cauza atâtor schimbări. Dar, în ultimul timp, începuse să preţuiască dăruirea şi disciplina Emmei.

— Chestia asta ne cam depăşeşte, zise Cleo. E pur şi simplu prea complicat.

Lewis se întoarse spre ea, Un zâmbet îi miji în colţul gurii.

— Deci, să vedem dac-am înţeles bine… Tu poţi îngheţa lucrurile, începu el, arătând spre Emma. Tu poţi face lucrurile să explodeze, îi zâmbi apoi lui Cleo. Iar tu le poţi face să fiarbă, i se adresă şi lui Rikki. Dar tuturor vă creşte la un moment dat câte-o coadă de peşte, corect? Ce bizar!

— Bizar? Da, confirmă Emma. Totuşi, uneori e interesant, zise ea, zâmbind către Rikki. Alteori… Mai puţin interesant.

— Păi… E. E… nu există un cuvânt potrivit pentru asta! Izbucni şi Cleo, încercând să găsească un termen care să descrie situaţia.

— O, ba da! Interveni şi Rikki. Mie-mi trec prin cap chiar trei cuvinte: absolut total nebunesc!

Emma şi Lewis izbucniră în râs. Rikki se întoarse spre mare. Se lăsa seara, iar valurile erau înspumate. Razele roşietice ale soarelui străluceau în oglinda apei. Rikki zâmbi mulţumită. Un lucru era sigur: indiferent ce va aduce viitorul, viaţa nu va fi deloc plictisitoare!

SFÂRŞIT